HIRM

HEIKI VILEP

Heiki Vilep

HIRM

Tartus
2010

KIRJASTUS A-DISAIN
www.adisain.ee

Toimetasid Maia Tammjärv ja Piret Bristol
Kujundas Heiki Vilep
Küljendajas Artur Kuus
Kirjastajas A-Disain OÜ

Kõik õigused kaitstud © Heiki Vilep
www.vilep.com, vilep@vilep.com

ISBN: 978-9949-9032-0-7

Erilised tänud:

EESTI KULTUURKAPITAL

Auli Vilep, Olavi Ruitlane, Merca, Piret Bristol, Hannes Varblane, Ott Kilusk, Janika Pael, Eike Metspalu, Anu Aaremäe, Alar Salurand jpt., kelle sõna sai otsustavaks selle raamatu ilmumisel.

Sissejuhatuseks

See varitseb meid kõiki

Hetk, äratundmine, võpatus. Hämaruses ligihiiliv viiv, mille jooksul asjade pealispind, see turvaline kattevari pudeneb koost, sulab nagu oktoobrikuine lumi sooja vihma käes. Viigitud ülikondade ja siledate kleitide alt ilmuvad nähtavale veri ja soolikad. Ligihiiliv surm oma anatoomilises üksikasjalikkuses. Surm, mille puhul elundite bioloogiline talitlus lõpeb, pärasool jookseb ohates tühjaks ja kopsud plahvatavad veristeks kämpudeks. Ümbritsevad esemed saavad täpsed kontuurid, sosistavad oma tähendusi ja keelduvad edaspidi olemast tuimad rekvisiidid. Nipsasjad riiulitel.

Kõikvõimalikud eetikakategooriad ja maotud viisakusavaldused känguvad, et anda ruumi peadtõstvatele kompleksidele ja hirmudele.

Me tunneme seda armastuse lõppedes, kisendavas üksinduses, elu ürgargipäevastes ringkäikudes. Kõõmane pea langeb jõuetult käte vahele. Ma elan, liigun nagu käimapandud masin, aga miks? Kellele on seda vaja? On see mingi halb nali? Kõik on ju lõppkokkuvõttes tuhandeid kordi läbi tehtud ja läbi valutatud. Kõigest, mida kunagi

nimetasime rõõmuks, jääb irooniline irvitus, valugrimass. Kes selle läbi elanud, ei näe enam kunagi maailma endisena. Ees seisab tee. Uus tee.

Võta ja keera see kõik enese kasuks. Tee midagi suurt ja hullumeelset – kirjuta raamat, ehita metsa erootiline kuju või laamenda kusagil kõrtsis. Naudi seda, et sa tekitad hämmingut ja lase metafüüsilistel ühikutel voolata oma pangaarvele. Mis sellest, et seda kõike pole päriselt olemas, et see kõik on illusioon. Kui sa suudad enesele otsida tegevuse, millele pole ühest seletust, siis oled sa puudutanud igaviku ust...

***Ott Kilusk**, kirjanduskriitik*

See raamat on diagnoos. Ma kardan, et kui Heikile poleks jumala poolt antud annet luua seda kõike kujundlikult, oleks me tublidel kaitsepolitseinikel tegemist fruktiga, kes oleks oma inimlikkuse juures ohtlikum ja läbinägelikum kui Polistšuk ja Pae tänava pommimees kokku.

Kuradile ulme – just täpselt niimoodi inimese aju funktsioneeribki, nagu siin kirjas. Nagu kõik "esmane", mis inimeksistentsiks oluline, on siin reas ka kõik ülejäänu ja abstraktne, mis inimesel

„esmast” taluda avitab. Kohati esitab kujutelm end tõepoolest reaalsemalt kui fakt.

Lugege vend Vilepit, pimedad! Valgus ei olegi nii hirmus!

***Olavi Ruitlane**, kirjanik*

Naine, töö, raha, auto – mida hakkab peale mees, kes ühel päeval leiab end ilma nendeta? Mis jääb alles, kui kõik näikse olevat kadunud? Just sellistes olukordades sünnivad ameerikalikud superkangelased. Raamat, mida hea lugeja käes hoiab, ei jutusta elule allajääjatest.

Mul on hea meel, et Tartus, Lõuna-Eesti kirjanduse keskpunktis on sündinud taas põnevusega loetav ja suurepärane romaan, mis suudab haaravat sündmustikku ülal hoida korraga mitmes paralleelmaailmas, ning et sündinud on ka uus romaanikirjanik Heiki Vilep.

***Piret Bristol**, kirjanik*

Esimene peatükk

Kummaline raamat

Äratuskell tirises kaks tundi hiljem kui tavaliselt. Eric viskas teki pealt, hüppas voodist välja ja vaatas üle kõik kellad, veendumaks, et – tõesti! – ta oli lootusetult hilinenud lõppjärgus läbirääkimistele, mille õnnestudes oleks talle pakutud suurepärast töökohta. Töökohta, mis talle vägagi korda läks. Helistaks, mõtles ta korraks; ütleks, et olen haigestunud... Ah, ei – see olnuks läbinähtav ja helistama oleks pidanud varem.

Rikutud tujuga kõmpis ta trepist alla esimesele korrusele ja hüüdis naist:

„Nathali, kus sa oled?“

Majas valitses täielik vaikus.

„Ilmselt läks poissi kooli viima ja käib poest läbi,“ mõtles Eric. Tööle pidi Nathali täna minema alles lõunaks.

Eric keeras raadio käima hetkel, mil rahulik, külm diktorihääl ütles:

„Ja nüüd politseiuudised. Täna hommikul kella seitsme paiku sõitis A - B maanteel, C küla lähedal teelt välja tumesinine Audi. Roolis olnud naisterahvas toimetati vigastustega B linna haiglasse. Õnnetuse asjaolud on selgitamisel.“

Ericul käis kuum piste südamest läbi.

„Tumesiniseid Audisid on ju palju," ütles kaine mõistus. „Miks peaks see just Nathali olema?"

Eric pani kohvivee tulele ja kobistas teisele korrusele, et kütmata köögi jaheduse vastu midagi selga tõmmata. Kätte oli jõudnud tröstitu hilissügis.

Dressipükse jalga sikutades mõtles ta, et huvitav, miks naine täna tuld pliidi alla polnud teinud. See oli kummaline, sest Nathali pani *alati* kõigepealt ahju kütte ja alles seejärel hakkas asjatama. Ericu mure süvenes aeglaselt, aga järjekindlalt.

Käsi haaras suitsupaki järele, mis oli tema üllatuseks tühi. „Naljakas," mõtles ta, „eile jäi ju veel üle poole paki alles." Heitnud pilgu naise öökapile, märkas Eric konisid täis tuhatoosi all neljaks kokkumurtud paberilehte. Ta voltis selle kiiruga lahti ja luges tuttava käega kirjutatud ridu:

„Eric!

Ma tõesti ei suuda seda kõike enam taluda. Ma arvan, et sa pole mind kunagi tõeliselt armastanud. Pealegi on mul juba ammu keegi, kellest ma sulle rääkinud pole. Keegi, kes armastab mind tõeliselt. Viisin Ernie kooli, las ta jääda esialgu sinu juurde, eks siis hiljem vaatame. Auto toon sulle täna tagasi. Kapis on kruupe ja makarone vähemalt kuuks ajaks, edasi jõuad juba ise mõelda. Anna andeks, ma ei suuda sulle enam lapsehoidjaks olla.

Nathali."

Ericu unine teadvus püüdis meeleheitlikult kõiki sellehommikusi veidrusi omavahel seostada. Ta võttis otsustavalt telefoni ja helistas infoliinile: „Palun öelge mulle B haigla valvelaua number.“ Operaator teatas kuivalt numbri ja Eric helistas. Paari kutsungi järel tervitas teda asjalik naishääl.

„Tervist,“ alustas Eric ebalevalt, „ega teile pole täna hommikul toodud sisse Heini nimelist? Nathali Hein.“

„Üks hetk.“ vastati. Eric ootas hetke. Väga pika hetke.

„Halloo? Olete veel seal?“

„Jah,“ Eric tundis klompi kurgus.

„Nathali Hein toodi küll täna. Ei, midagi väga hullu ei ole, ärge ehmuge. Vasak reieluu, parem randmeluu, kaks roiet ja kerge peapõrutus. Sellise avarii puhul oleks võinud palju hullemini minna!“

„Millal ma teda näha võiksin?“ küsis Eric.

„Kes te talle olete?“ küsis asjalik hääl vastu.

„Mees,“ vastas Eric.

„Mees just hiljuti küsis ta järele.“ Naise häälest kostis segadust.

„Vabandage siis,“ ei osanud Eric enam midagi öelda. Ta lülitas telefoni välja ja istus voodiservale.

„Mees just küsis ta järele? Mis kuradi mees?“

Peale segast sisevõitlust leidis ta, et paanika

teeb asja veel hullemaks. Tuli kõik rahulikult läbi mõelda.

„Naist mul siis enam ei ole? See on punkt üks," tegi ta kokkuvõttega algust. „Autot pole ka, vähemalt ajutiselt mitte – see on teiseks... Ja töökohta, sest selle magasin ma müstilistel asjaoludel maha – see on kolmandaks." Eric tegi väikse pausi ja mõtles natuke.

„Nojah, neljandaks ei ole suitsu ja viiendaks..." Ta hakkas kiiresti taskutes sorima. Teinud põhjaliku ringi peale, pidi ta nentima:

„Viiendaks ei ole ka raha. Vot nii on lood."

Nende viie punkti taustal raskendas Ericu olukorda asjaolu, et ta elas maal – kakskümmend viis kilomeetrit B linnast. Linna poole läks kolm bussi päevas ja linnast tuli kolm. Esimesed kaks varajast olid juba läinud ja kolmas läks õhtul peale tavalist tööaega. Õhtul tuleb juba Ernie, mõtles Eric, ja kus ta siis enam lapsega mööda linna kondama hakkab…

Ta kõndis sihitult mööda maja ringi ja kuulatas kellade tiksumist. Kuidagi liiga vaikne oli. Sektsioonkapi riiulil seisid reas odavates raamides fotod. Eric ja Nathali, Nathali ja Ernie, Eric ja Ernie. Ühel fotol istusid nad kolmekesi diivanil. Ernie oli siis vaevalt aastane. Kõik kolm särasid nagu pühademunad. Kõrval jälle oli veidi udune pilt Nathalist, kus ta seisis sünnitusmaja taustal, helesinise teki sisse mähitud pamp süles.

Miks tundus Ericule, et ta oli justkui valesse

aega ja ruumi asetatud? Ta polnud tänast hommikut enda arust kuidagi ära teeninud. Ta polnud luuser ega joodik, tegeles lapsega, putitas kodus kõik masinad korda ja üldse... Mõnikord õhtuti nad isegi laulsid Nathaliga Ericu tehtud laule ja tundsid olemisest rõõmu. Jah, tõesti, alates päevast, mil Eric töötuks jäi, olid suhted kippunud pingelisemaks minema. Nad ei saanud enam lubada endale niipalju restoranides, teatris ja sõpradel külas käimist kui varem. Nathali käis üksinda tööl ja palk ei olnud tal just suur.

Et mõtteid mujale viia, võttis Eric riiulist esimese ettejuhtuva raamatu, heitis diivanile ja püüdis lugeda. Ta sattus kummalise ulmeka peale, mille peategelasteks olid kolm meest, kes kõik elasid eri aegadel erinevates maailmades. Kusagil poole raamatu peal selgus, et kõik kolm meest osutusid tegelikult kellegi neljanda väljamõeldiseks.

„Jabur," arvas Eric ja ta silmad vajusid pikkamööda kinni.

Teine peatükk

Pimedus on teadmatus

„Kus emme on?“ küsis kümneaastane Ernie koolikotti nurka visates.

„Emmega juhtus väike õnnetus. Ta on haiglas,“ vastas Eric unesegaselt.

„Kui väike õnnetus?“ tardus poeg paigale ja vaatas isale ehmunult otsa.

„Paar kuud peab ikka voodis vedelema.“ Eric proovis näida võimalikult muretu, et poega mitte liigselt ärritada.

Ernie mõtles natuke, vaatas isale otsa ja nähes tolle morni nägu, tegi juttu hoopis muust:

„Homme peab söögiraha ära maksma,“ lausus ta lühidalt, pistis õpilaspäeviku isale nina alla ja istus köögilaua taha, pilk aknast välja kaugusse suunatud.

Isa luges sissekande läbi, lehitses päevikut siitsealt ja lausus väsinud häälel:

„Tead, seekord vist jääb maksmata, sest…“ Eric ei osanudki kohe põhjendust leida ja jätkas võimalikult optimistlikult:

„Sööme lihtsalt kodus kere kõvasti täis ja…“

Erniele ei pidanudki õnneks enam asju eriti pikalt lahti seletama.

„Homme on mul kõvasti tegemist, nii et võib-

olla ma viieks tagasi ei jõua. Pane siis makaronid keema ja… Ah, oskad ise küll, sa ju suur mees juba.“

„Millal me emmet vaatama läheme?“

„Ma arvan, et praegu mitte, sest ta on päris korralikult katki ja vaevalt ta üldse kellegagi rääkida tahab.“

Ernie ei öelnud midagi, tuli vaikselt issi juurde ja võttis ümbert kinni. Siis jooksis ta kiiruga trepist ülakorrusele, et pisaraid varjata ja mõne aja pärast oli kosta marulist klahviklõbinat. Ernie tuiskas oma varumaailmas kolle maha kõmmutades katakombides ringi.

Kui Eric oli nõud ära pesnud ja pojale järgnenud, oli see juba tõelises mänguhoos.

„Issi!“

„No räägi.“

„Kas sina ka päris tõsiselt ära ehmud, kui siin mängus mõni skorpion sulle järsku nurga tagant näkku hüppab?“

„Ikka ehmun,“ vastas Eric.

„Aga ise sa räägid, et telekat vaadates tuleb mõelda, et see on lõppude lõpuks ikkagi ainult film, mitte päris elu.“

„Nojah, aga ehmuda võib ju isegi halva mõtte või kujutluse peale, mis siis veel mängust või filmist rääkida.“

„Aga mis vahe on ehmumisel tõelise peale ja ehmumisel kujutluse peale?“

„Ega suurt vahet vist olegi,“ vastas Eric

mõtlikult. „Ainult et tõeline võib sulle tõeliselt viga teha.“

„Hardi isa ütles, et need mängud võivad ükskord närvid persse keerata.“

„Sellepärast ma räägingi, et filmi tuleb suhtuda nagu filmi ja mängu nagu mängu.“

„Siis ma pean lihtsalt vähem ette kujutama?“

„Teatud asjade puhul vist jah,“ kippus Eric vastamisega jänni jääma ja püüdis ruttu läbi mõelda, et kustmaalt, kurat võtaks, jookseb see piir, kui palju tohib ette kujutada ja kustmaalt võtta asju nii nagu nad on.

„Issi!“

„Mis veel?“

„Kustsaadik ei tohi enam ette kujutada, et närvid persse ei läheks?“

Nonii – mõtles Eric – nüüd on see aeg käes, kus ma enam omaenda pojale vastata ei oska. Ta vaikis nõutult, kuni Ernie ise jätkas:

„Tead, tegelikult peakski nii olema: vaatad seda monitori, nagu arvutiekraani ikka ja vaatad neid kolle, nagu programmeeritud joonistusi. Sa mitte ei võitle nendega, vaid lahendad programmi poolt ette antud ülesannet.“

„Mida sa sööd, et sa nii tark oled?“ küsis isa ilma erilise pilketa.

„Makarone,“ vastas poeg selge pilkega.

„Issi!“ jätkas Ernie pärast mõningat vaikimist. „Kas sa midagi üldse päriselt kardad?“

„Sellist inimest, kes üldse midagi ei karda, pole vist olemas," arvas Eric.

„Mina kardan pimedust," tunnistas poeg. „Ja natuke sind ka, kui sa pahas tujus oled ja ma midagi valetanud olen."

„Ära siis valeta!" soovitas Eric. „Hirmust pidigi niimoodi jagu saama, et otsid ta ise üles ja vaatad talle otsa."

„Ja kaua ma teda vahtima pean?" küsis Ernie.

„Niikaua kui üle läheb," arvas Eric.

„Aga kui ei lähe?" pinnis poeg edasi.

„Too näide, sul on vist midagi hinge peal?"

„No seesama pimedus," ütles poeg.

„Aga see on ju lihtne," lohutas Eric. „Pimedus on teadmatus. See on hirmus, sest sa ei näe, mis seal sees on. Teadmatuse ees tunnebki inimene kõige suuremat hirmu."

„Mis ma siis tegema pean?" küsis Ernie.

„Teada saama," vastas Eric. „Näiteks. Lebad pimedas toas oma voodis ja kuuled mingit krabinat. Siis hakkavad igasugused kujutlused tekkima. Sina tõused üles, paned tule põlema ja veendud, et toas pole midagi ega kedagi hirmsat."

„See on toas. Aga metsas?"

„Sellega on veidi keerulisem. Aga teadmine päästab ikkagi. Elus õpid, et enamus loomi kardab rohkem sind, kui sinul neid põhjust karta on. Ja vaenlastega on lugu selline, et pimedus on sulle sama palju relvaks kui neilegi."

„Aga kui on lihtsalt hirm. Kui ma ei karda ei vaenlast ega loomi?“ ei jätnud poeg pinnimist.

„See on vist loomulik,“ arvas Eric. „Päris ilma hirmuta ei saa, see on nagu väike kaitsevahend ka – oled ootamatuste vastu rohkem valmis.“

Erniel oli nüüd piisavalt mõtlemisainet ja ta jättis isa mõneks ajaks rahule.

Aga Ericul endal oli veider tunne. Ta hakkas mõtlema, et tal polnudki enam nagu midagi karta. Kõik, mida ta oleks võinud karta, oli nüüd käes: naine oli valinud teise mehe, poeg võetakse ka ükskord ära, auto oli hunnikus ja töökoht läinud. Ainuke, mis veel tulla võis, oli nälg.

„Lähen laenan naabrimehelt suitsu,“ teatas ta Erniele välisukselt ja sulas õhtuhämarusse.

Kolmas peatükk

Rentslis

Vaatamata poolunetule ööle, ärkas Eric järgmisel hommikul tund aega varem kui tavaliselt. Ta pani tule pliidi alla, täitis kiirkeetja veega ja keeras raadio käima. „Pojal lasen veel veidi magada“, mõtles ta endamisi, võttis hariliku pliiatsi ja ettejuhtuva paberi ning hakkas oma järgnevaid samme planeerima:

„Esiteks: Raha laenata,“ kirjutas Eric kõigepealt.

„Teiseks: Autoga midagi ette võtta.“

„Kolmandaks: Mõelda töökoha peale.“

„Neljandaks: Rita üles otsida.“ Selle rea tõmbas ta siiski kohe rasvaselt maha ja asendas uuega:

„Nathalit vaatamas käia. Täpselt.“

„Viiendaks: Palju suitsu.“ Jupp aega pliiatsit närinud, tõmbas ta sõna „palju” maha.

„Kuuendaks: Kui raha saab, siis midagi poest. Midagi peale makaronide.“

„Tšau!“ Ernie oli silmi hõõrudes köögiuksele ilmunud.

„Kus emme on?“ Ta jäi korraks isa askeldamist jälgima ja alles siis talle meenus:

„Ahjaa…“ Poiss kadus peldikusse ja tagasi tulles tõi kaasa valge kassipoja, kes välisukse taga juba pikemat aega põrgulärmi oli teinud. Kassipoeg, nuusutanud taldrikule pandud makarone, turtsatas korra, taganes veidi maad, tõi esile pika haleda „mjäuu“ ja hakkas siis ikkagi servast nosima.

„Täna näkkab ehk raha,“ püüdis Eric poja ees vabandada, kui see oli käitunud enam-vähem samuti nagu kassipoeg.

Bussipeatusse oli kolm kilomeetrit astuda ja nad tegid seda vaikides. Tee peal koukis Eric postkastist välja kolm ümbrikku.

„Telefoniarve, maamaks ja meeldetuletus pangast, et eelmise kuu laenusumma on tasumata.“

„Kokku viis tuhat,“ arvutas Eric endamisi.

Nad olid maja peale laenu võtnud ja seda oli veel kokku kümne tuhande eest jäänud. Talle meenus, kuidas Nathali oli kord karjunud, kui Eric purjuspäi koju tuli:

„Ilma minuta oleksid sa ammu rentslis!“

„Kas ma nüüd siis lõpuks olen rentslis?” mõtles Eric endamisi ja püüdis bussipeatuse poole astudes välja mõelda, mida täpselt tähendab „rentslis olema”.

Suur osa päevast kulus autoga jändamisele – bürokraatiale ja äraveo korraldamisele. Auto oli nii kehvas seisus, et seda polnud mõtet remontida ja Eric lasi ta lihtsalt lammutusse vedada. Raha sai

siiski niipalju, et maksta ära kõik võlad ja maksud. Autost oli ta küll ilma, aga vähemalt võlgadest lahti. Natuke jäi veel alleski, nii et rahalaenamise punkti võis hommikul koostatud nimekirjast välja jätta.

Töökoha otsimisele ei jäänud tal lihtsalt piisavalt aega ja Nathalit üle vaatama ta miskipärast ei kiirustanud. Ostnud turult mitu käntsakat liha ja muud söögikraami, astus ta vaikides bussijaama poole. Aeg-ajalt peatus ta kaupluste vaateakende ees ja uuris igasugu pudi-padi – ülikondi ja kalavarustust, elektroonikat ja kingi. Lõpuks peatus ta kontoritarvete poe ees ja jõudis korraga äratundmisele.

„Olgu, alustame siis pealegi otsast."

Eric astus poodi sisse ja väljus sealt kahe paki paberi ning printeritindiga. „Kui muud tööd hankida ei suuda, hakkan kirjutama," oli ootamatu otsus tehtud.

Koduteel bussis loksudes kangastusid talle kuulsusrikas tulevik ja kõrged honorarid, haritud seltskond, vastuvõtud ja raamatuesitlused. Tema, Eric, istub suurte akendega hiiglaslikus raamatupoes jalg üle teise ja jagab autogramme. Juurde astub Nathali ja ulatab talle avatud kaanega paksu bestselleri:

„Kas allkirja saaks, palun..."

„No seda väikest asja ikka saab!" vastab Eric ja kirjutab lennuka autogrammi.

Ericul hakkas oma mõtete pärast piinlik, aga ta tundis end sellegipoolest palju paremini.

Kui Ernie koolist koju jõudis, leidis ta, et vanamees on ära pööranud: istub arvuti ees ja vahib tühja ekraani.

„Ootan muusa suudlust," põhjendas Eric.

Mitu tundi istus vanamees tõepoolest arvuti taga ja vahtis üle kuvari tapeedimustrit. Ta oli tuled ära lasknud ja öökapil põles jäme küünal.

Aeg-ajalt tõusis ta toolilt, kõndis mõtlikult edasi-tagasi ja tegi võimlemisharjutusi.

Hommiku poole ööd ronis Eric tagurpidi käpuli järsust trepist alla korrusele ja otsis meeleheitlikult raamatut kolmest mehest, kes olid neljanda väljamõeldised. Raamat oli kadunud. Eric sirvis näpuga läbi kõik köited, aga tulu ei miskit. Ta nihutas isegi diivanit, vaadates selle taha ja alla. Raamatut ei olnud. Kummaline. Pealegi teadis ta oma raamatukogu peast, sest oli kõiki teoseid lugenud. Tal oli kombeks jätta endale koju vaid need eksemplarid, mis talle tõepoolest korda läksid. Kolmest mehest ei olnud ta enne midagi kuulnud ja Nathali ei olnud siiani peale kokaraamatute ja paari naisteka suurt koju toonud. Segaste tunnetega ronis ta tagasi ülakorrusele, istus veel pool tundi arvuti taga ja ootas muusa suudlust.

Siis korraga klõbistas ta esimese rea:

Vaatamata kõikidele vastuargumentidele pidi ta

tunnistama, et surra on täpselt sama palju mõtet kui eladagi.

Nüüd arvutas Eric välja, kui kaua ta sellises tempos kirjutab kolmesajalehekülgelist romaani. Ta sai aukartustäratava numbri – umbes 3000 päeva. See tegi üle 8 aasta. „Rikkaks niimoodi ei saa," nentis ta uut suitsupakki avades. „Peab vähem mõtlema ja rohkem kirjutama."

Seoses rohkem kirjutamisega meenus talle üks kunagi loetud väga paks raamat, kus autor astus üle surnud filosoofide peade, nii et varbad aeg-ajalt mõnele suhu või silma sattusid. Algul teatas ta, et mitte millelgi pole mõtet ja siis kukkus kirjeldama, kuidas kõik mineviku filosoofid enam või vähem täielikku jama on ajanud. Seda tegi ta niisuguse põhjalikkuse ja kirega, et alles raamatu lõpuks sai Eric aru kui mõttetu ja tühi kirjutatu tegelikult oli.

Mis siis, et Schopenhauer lookas pidulaua taga enesetappu ülistas. Palju igavam oli sada lehekülge järjest lugeda, miks ta seda oletatavasti tegi ja kuidas see ikka kõik maru vale oli. Ühesõnaga, raamatus ei olnud tuuma, sisu, pointi, vitamiini – kuidas iganes seda ka ei nimetaks.

Sellist raamatut Eric kirjutada ei tahtnud. Rohkem kirjutamise variant langes ära. Ta vahtis taas tapeedimustrit ja kiskus suitsu. Kirjutama pidi põnevalt.

Nii möödus veel tund või paar ja koos päikese tõusuga kirjutas Eric lõpuks teise rea:

Ja kui ta veel surnud ei ole, siis ei ela ta ka mitte.

Eric sai aru küll, et see ei ole õige asi, pealegi oli kaks lauset öö jooksul ilmselgesti vähe. Ja põnevust ei tulnud ka kusagilt otsast. Enne uinumist otsustas ta, et tuleb valida teine žanr – rohkem sündmustikku. Ja kasvõi tulistamist. Aga enne seda kõike tuli Ernie kooli saata, kuuekümnekilosele lambakoerale nimega Johnny putru ette anda ja natuke puhata.

Neljas peatükk

Vanamees rabeleb

Kui Eric ärkas, oli päike juba kõrgel taevas. Ernie oli ise endale midagi külmkapist hamba alla vaadanud ja ise kooli läinud. Koer vaatas Ericule lõpmata nukrate silmadega otsa ja siis taipas mees, et see elajas tahab jälle süüa! Kassipoeg oli kõhn nagu roots ja Eric kujutas ette, kuidas rotid ta enne suurekskasvamist nahka pistavad.

„Issi, sa peaks midagi tegema hakkama!“ oli Ernie eelmisel õhtul poetanud.

„Sa vaata, et sa kolmede sisse ära ei upu!“ oli Eric ennast kaitsnud.

Eric andis koerale konte ja kassile näpuotsaga toorest liha, kuulas natuke aega matsutamist ja kolis siis ülakorrusele. Molutanud tunnikese arvuti taga, tegi ta huupi sõnu ritta seades uuesti katset:

Enne, kui mustas nahkjopes päikseprillidega mees oli jõudnud käe diplomaadikohvriga ette sirutada, et teise käega vastu võtta Harry kohver, riivas kuul nende peade kohal krohvi ja mõlemad mehed tardusid korraks paigale. Harry oleks äärepealt saadud

kohvri maha pillanud. Ta põgenes paar korda pimesi seljataha tulistades üle aedade kesklinna poole. Alles põksuva südamega autosse istudes taipas ta täie teravusega, kui ohtlikku mängu oli mänginud.

Eric vaatas üllatunult oma nelja sõrmega arvutisse toksitud lauseid – see oli juba hoopis parem! Ta läks kööki ja pani kohvivee üles. Kuus ja pool rida ühe minutiga! Nii võib veel ratsa rikkaks saada. Kui kohvi valmis sai, rüüpas ta seda nii hoogsalt, et kõrvetas keele ära.

„Läbi raskuste tähtede poole!“ muigas ta poole suuga. „Ei, pigem läbi tähtede raskuste poole!“ leiutas Eric oma tegevusele uue lipukirja ja roninud koos kohvikruusiga tagasi üles, püüdis samas vaimus jätkata:

Jõudnud hotellituppa, pakkis ta kiiruga asjad ja lahkus võimalikult märkamatult. Diplomaadikohvri sisule mõtlemine pani ta südame kaks korda kiiremini lööma. Harry oli kohvrit raputades jõudnud selgusele, et see sisaldas midagi jahukottide sarnast. Narkots – mis muud.

Linna piiridest välja jõudnud, rahunes ta veidi ja süütas suitsu. Jumal tänatud, et ta kohvrit maha ei olnud pillanud – see oli üks olulisematest mõtetest, mis Harry peas praegu ringles. Vastasel juhul oleks ta nüüd kahe tule vahel ja võib-olla isegi surnud.

Eric oli enesega rahul. Oleks tal koolikirjandite

kirjutamine nii ladusalt läinud, poleks tarvitsenud elu jooksul kümmet ametit pidada.

Otsustanud mõtteid koguda, läks ta õue ja vaatas koeraga tõtt.

„Miks sa silmad ära pöörad, lontrus!“ tundis ta üle pika aja vajadust kellegagi rääkida. „Ise tahad veel hunt olla...“

Konti närida saanud lontrus oli kõigega nõus ja tõmbas kükitaval peremehel keelega üle näo, nii et see kuklaga maas ära käis. Jonny oli oma suure kaalu tõttu ennegi Ericu sõpru käppade õlgadele paneku ning lakkumisega langetanud.

„Kui sa veel nii teed, lasen su kuudi õhku!“ pahandas Eric ja mõtles, et üksinda on maakohas päris hea elada. Vähemalt ei kuule keegi, mis lollusi sa suust välja ajad.

Saanud viimasest mõttest julgustust, hakkas ta veiderdama. Pöördudes olematu naisterahva poole, lausus Eric nuga ja kahvlit kätte kujutledes:

„Olge nii kena ja serveerige mulle, palun, pool perset!“ Teinud renessaansiaegse kummarduse lahkele daamile, lõi ta jalaga saadud kehaosa nagu jalgpalli ja juubeldas löödud värava üle nagu tõeline fanaatik.

Karjunud ennast tühjaks, märkas ta ehmatusega, et väraval seisab Ernie naabritüdruku ja sõbraga.

„Me siin vestlesime pisut,“ viipas ta koera poole ja tegi ruttu majja asja.

„Vanamees rabeleb veits," ei osanud ka Ernie sõpradele nähtut paremini seletada.

„Kas ta tööl ei käigi?" küsis naabriplika.

„Ta kirjutab raamatut," ütles Ernie nagu muuseas ja hakkas kiiruga uut teemat otsima.

„Minu oma laulab roppe laule," tunnistas naabritüdruk. „See on veel hullem, ma arvan."

Eric aga istus juba arvuti taga ja kirjutas nii kiiresti kui nelja-sõrme-meetod lubas:

Helises telefon.

„Seekord läks õnneks. Sinu palk on su arvele üle kantud." Harry hingas sügavalt sisse ja hoidis tükk aega hinge kinni.

„Huuuuh!" hingas ta nüüd pikalt välja ja vajutas gaasi. „Mööda läks sedapuhku! Ja korralik nuts ka arve peal..."

Õhtuhämaruses jõudis ta N linna ja parkis auto ööklubi „Las Vegas" tagaukse lähedale. Kontrollinud padrunipidet, pistis ta püstoli püksivärvli vahele ja, vaadanud eelnevalt ringi, koputas pruunile metalluksele parooli.

„Sind oodatakse," ütles suurt kasvu kiilakas kapp ja saatis teda kuni kõrvalsaali ukseni.

Nahkdiivanil istusid Ralf ja Tom. Eemal, akna juures, seisis võõras mees seljaga teiste poole. Harry muutus valvsaks.

„Oleksid äärepealt kõik kihva keeranud, mis?" küsis Ralf külma ja võõra häälega. „Nagu sa esimest korda üleandmisel oleksid käinud!"

„Kurat, ma tegin kogu kvartalile ringi peale, enne kui kohale läksin.“

„Olgu, nüüd asjast. Kusagilt tilgub läbi. Kui sul on kahtlusi, ütle välja. Vastasel juhul peame põhjaliku puhastuse tegema ja sellest ei pääse ka sina. Võib juhtuda, et paljud saavad ilmaasjata viga. Räägi!“

Harry vaatas vilksamisi vööra poole ja lausus rahulikult:

„Ma pean kõik läbi mõtlema. Kindlalt tean ma ainult, et mina see ei ole.“

„Ära täna igaks juhuks koju mine,“ ütles Tom kõrvalt. „Ole öö mõne tibi pool, mõtle asja üle järele ja hommikul kell 10.00 saame kokku. Koha suhtes helistame üle.“

Harry astus vaikides ukseni ja tundis kõigi nende seitsme sammu jooksul akna all seisva mehe hindavat kõõrdpilku.

Eric aga tundis, et kaelasooned jäävad valusaks. Raske füüsiline töö see kirjutamine, mõtles ta; ja suitsu läheb palju. Ta jõi külma kohvipõhja ära ja sai suhu rohkem kohvipaksu kui kohvi. Sekretäri võiks palgata, oli järgmine tähelepanek – mõte liigub kiiremini kui näpud. Dostojevski pani tänu stenografistile vist umbes kuu ajaga paksu romaani hakkama. Ilma stenografistita oleks ta kindlasti poole vähem kirjutanud.

Eric võttis nurgast lõõtspilli, istus voodiservale ja laulis täiest kõrist:

„Vooolga, Vooolga, matt radnaaaja,
Vooolga ruuuskaja rekaaaaaa.“

Trepilt kostis samme ja ta pani ruttu lõõtsa käest, jäi akna alla seisma ja kujutas ette, et on palgamõrvar, kes peab narkokuller Harry ära koksama.

„Issi!“

„Mis lahti?“

„Kuna me emmet vaatama läheme?“ Ernie seisis ukse peal sihitu igatsusega pilgus nagu lastekodu laps ja Eric tuli maa peale tagasi.

„Homme,“ ütles ta otsustavalt ja luges mõttes oma säästud üle.

„Kas ma mängida võin?“ küsis Ernie ja vaatas igatsevalt arvuti poole.

„Olgu,“ lausus Eric. „Täna on sinu õhtu.“

Ta lasi printerist täpselt leheküljepikkuse teksti välja ja mõtles, et nii mahub ju ühe aasta sisse äragi.

Viies peatükk

Hirm teadmatuse ees

Hommikul sõitsid Eric ja Ernie koos B linna. Ernie läks kooli ja Eric otsustas end pisut tuulutada. Ta andis pojale üle pika aja taskuraha ja lehvitas järele, kui Ernie raske kooliukse taha kadus.

„Poisi peaks linna vanaema juurde jätma... Üksi ma temaga varsti hakkama ei saa," mõtiskles Eric ja tõmbas jopekrae üles. Väljas tibutas peenikest uduvihma ja raekoja kell lõi kaks haledat pauku. „Üldse peaks maamaja maha müüma ja ise ka ära linna kolima. Siin inimesed ümberringi ja hea tööd otsida."

Ericule meenus, et ega see maamaja ost olnudki tema idee, see nagu rohkem Nathali pealekäimine. Nathali rikas õde oma firmajuhist mehega ehitasid maale, kaksteist kilomeetrit linnast, uhke lossi ja kus siis meie... Meie ka ju kehvemad ei saanud olla.

Kui Eric oli tubli tunnikese kesklinnas ringi jõlkunud ja inimeste sagimist jälginud, pani ta tähele, et mõtted üha enam alustatud raamatu poole kipuvad. Ta tundis kummalist tungi oma lugu lõpuni kirjutada. Miskipärast näis talle, et loo

lõpus peitub mingi lahendus. Tema enda jaoks. Siiani ei olnud tal oma uue töö mastaapsusest õrna aimugi. Nüüd hakkas ta tajuma, et jutu lõpus peitub seletus ja pääsemine. Kummaline. Reaalne pääsemine läbi väljamõtlemise?

Bussijaama puhveti ukselt lõi näkku tuttavat kapsahaisu. Eric ostis suitsu ja inspiratsioonitekitajaks paar õlut. Buss oli puupüsti täis ja tuttav külarahvas vahtis teda silmanurgast. Mõned kaastundega, mõned parastavalt.

Astudes viimast kilomeetrit metsaäärt pidi kodu poole, tegi Eric otsuse – veel enne päris suve algust läheb maja müüki.

„Tere, härra kirjanik!" tervitas Johnny teda üle juba hämarduva õue sametisel bassihäälel. Koer hüppas peremehe ümber nagu pöörane. Eric tardus ja vaatas enda ümber. Niikaugele, kui silm seletas, ei olnud ühtegi hingelist näha.

„Hakkan vist hulluks minema," pomises ta omaette, silitas Johnny pead ja küsis koerale otsa vaadates:

„Kas sina teretasid mind?"

Johnny liputas ainult saba, kallutas pea küljele ja vaatas niiskete kurbade silmadega peremehele otsa.

„Imelik," seletas Eric koerale, „sellist asja pole minuga varem juhtunud. Tean küll, et on hallutsinatsioonid ja kõiksugu hääled, aga mina ei ole ju hull!"

Koer kuulas, kallutas pea veel rohkem viltu ja

tõmbas siis keelega üle Ericu näo. Sedapuhku kuidagi eriti õrnalt.

Eric tõusis, kehitas õlgu ja astus majauksest sisse.

Võtnud õllepudelid ja suitsud näppu, ronis ta ülakorrusele, istus arvuti taha ja tundis, et käed värisevad. Kulistanud pool õlut korraga ära, proovis ta kirjutada:

Harry vahtis lakke ja kuulatas hääli akna taga.

„See on kindlasti Sten, kes infot lekitab,“ oli ta kindel. „Sten armastab topeltmängu.“

Blond tibi ta kõrval kippus norskama ja Harry pigistas tal nina kinni. Tibi korsatas ja ajas automaatselt käe Harryle jalgevahele.

Harry lükkas käe ära ja tõusis, et akna juures värsket õhku hingata.

„Homme annan Steni välja,“ otsustas ta. „Seadis mu elu ohtu ja nii tasuvast tööst pole mul reeturi pärast mõtet loobuda.“

Harry töö üks plusse või miinuseid – kuidas võtta – oli see, et ta ei teadnud kunagi täpselt, mis kraam ta lukustatud diplomaadikohvris on. Ta oli lihtsalt kuller. Viis oma kohvri õigeaegselt kohale ja raha sai kätte tillukesest lillepoest kesklinnas või kanti see tema pangaarvele. Päris bossi ennast polnud ta kunagi näinud ega lootnudki näha. Ainukesed ülemused, kellega ta lävis, olid Ralf ja Tom.

Täpselt kell 9.30 helises telefon.

„Poole tunni pärast väetiseladude juures.“ See

oli üks paljudest väljakujunenud kokkusaamiskohtadest.

Söönud vaikides ära kohustusliku omleti, suudles Harry külmalt tibi otsaesist ja sõitis liftiga alla. Püstol oli igaks juhuks üle käsivarre heidetud tolmumantli all peos. Tema töös tuli nii mõndagi ette. Õnneks ei teadnud selle tibi olemasolust isegi Sten.

Kirsipunane Nissan Maxima oli talle kätte antud avansina. Praeguseks oli ta juba pool selle maksumusest tasa teeninud.

„Sõidad M linna. Homme," ütles Ralf lakooniliselt nagu alati. „Paberikraam on siin, kauba saad lillepoest."

Harry viskas paberitele pilgu peale. Kohad, ajad, paroolid, piletid. Peale sõiduplaanide ja piletite tuli kõik pähe õppida. Sellega oli ta harjunud.

„Kes on lekitaja?" küsis Tom, kui Harry juba minekule oli pöördunud.

„Sten," vastas Harry ilma vähimagi kõhkluseta.

„Hästi, lase käia! Enne ära helista, kui tagasi oled või kui midagi valesti läheb. On kõik arusaadav?"

„Täiesti," vastas Harry.

„Harry!" hüüdis Ralf järele.

„Kuulen."

„Seekord on su kohver eriti hinnaline."

„Sain aru."

Paberitest selgus, et ta peab peatuma võõra

nime all odavas äärelinnahotellis. Olgu peale. Asi oli seda väärt.

Eric põles. Ta oli nii õhinas, et ei tahtnud enam õlutki. Tõusis arvuti tagant, kõndis mõõdetud sammul edasi-tagasi, sülitas aknast välja ja istus jälle arvuti taha.

Raha, mille Harry lillepoest või pangaarvelt sai, viis ta alati otseteed Herberti kätte.

Herbert oli kuuekümne viie aastane mõnus vanamees. Kusagilt otsast Harryle kauge sugulane. Harry käis tihti tema juures juttu ajamas, eriti siis, kui elust tülpinud oli.

„Mul pole teilt enam midagi vaja ja teie ei saa minult ka mitte sittagi," tavatses Herbert alatihti öelda, kuigi keegi talt midagi ei tahtnud.

Herbert oli Harryle seifi eest. Igatahes tundus Harryle, et raha Herberti käes hoida oli ohutum kui mistahes pangas. Vanamees oli olnud eluaeg vaene nagu kirikurott ja mitte keegi ei oleks kunagi selle peale tulnud, et ta mingi narkokulleri rahasid peidab...

Eric pidi katkestama, sest telefon helises.

„Eric kuuleb."

„Issi, kas ma võin täna vanaema juurde jääda?"

„No eks sa jää. Homme ikka tuled koju?"

„Homme tulen." Ernie pani toru ära. Eric seisis

keset tuba ja kuulatas hääli. Tal oli tunne, et kuulis allkorrusel kedagi susse lohistamas.

„Mida kuradit?“ mõtles ta ja ronis trepist alla. Kõik tuled põlema pannud, käis ta kaks korda toad läbi. Isegi riidekappi kiikas sisse. Maja oli tühi.

Ta keeras välisukse lukku, keetis endale kohvi ja ronis lõpuks üles tagasi.

Peale kahetunnist sõitu jõudis Harry M linna, parkis auto odavast hotellist poole kilomeetri kaugusele tasulisse parklasse ja esitanud valepassi, seadis end kriuksuva voodi ja ürgaegse mustvalge telekaga toakesse sisse. Nagu vanadel headel aegadel, mil ta Stellaga tiiba oli ripsutanud.

Kokkusaamine pidi toimuma mõne tunni pärast väikeses restoranis linna teises otsas. Harry otsustas seni pisut puhata ja viskas end kitsale voodile pikali.

Kuues peatükk

Tahad elada, oska vingerdada...

Sedapuhku oli kohvri vastuvõtjaks naisterahvas. Kena kleenuke brünett teraste pruunide silmadega. Harry tundis ta kohe ära foto järgi, mille oli eile enne lahkumist N linnast ära põletanud. Nägude peale oli tal üldiselt halb mälu ja seepärast põletas ta fotod alati viimasena.

„Harry," tutvustas Harry end kätt sirutamata, nagu neil kombeks oli.

„Miks sul lipsu ees ei ole?" küsis naine kohustusliku küsimuse.

„Ei leidnud õiget," vastas Harry kohustusliku vastuse.

„Jäta kohver tooli kõrvale ja tõmba uttu!" manas naine ette võltsnaeratuse. Elusuuruses oli ta niivõrd võluv, et Harryt ei kangutanud ükski võim nii lihtsalt tooli küljest lahti.

„Ehk sööks midagi?" küsis ta täiesti programmiväliselt.

„Ma teen välja," lisas ta kiiruga, nähes, et naise silmis vilksatas säde alltekstiga „saadetakse ka igasuguseid!"

„Ma olen tõepoolest eilsest saati söömata," mängis Harry oma rolli kangekaelselt edasi.

„Mul on täpselt pool tundi aega," leebus naine ja lisas:

„Võid mind Etheliks kutsuda."

Harry viipas kelnerile, pani raha lauale ja vaatas tollele sisendava pilguga otsa:

„Meil on aega täpselt pool tundi. Kaks praadi ja kaks klaasi valget veini."

Kelner tõstis käe olematu mütsi äärde ja pistis raha osava liigutusega rinnataskusse.

„Mul ei ole ühtegi naisterahvast, kellega isegi rääkida," valetas Harry alustuseks.

„Kui sa tahad minuga magada, ütle kohe," vaatas Ethel talle otse silma.

„Sa oled ilus!" pomises Harry.

„Ma tean," vastas Ethel mõtlemata.

„Ja sul pole ju aega..." jätkas Harry.

„Helista homme sellel numbril." Ethel ulatas Harryle käekotist visiitkaardi, millel oli ainult mobiiltelefoni number ja nimi Ethel.

Söömise ajal oli naine vait ja Harry jälgis vilksamisi tema graatsilisi liigutusi.

Söömise lõpetanud, lahkusid nad ükshaaval restoranist ja Harry naases oma odavasse hotelli kriuksuvale voodile mõtteid koguma. Peas olid segamini Sten ja Ethel. Miskipärast tundus talle, et nende vahel on mingi seos. Milline? Kust ta seda üldse võttis? Suutmata midagi välja mõelda, lahkus Harry hotellist ja sõitis koju.

Järgmise päeva hommikul ärkas Harry taas telefonihelina peale.

„Raadiot kuulad?“ küsis Tomi kähisev hääl.

„Vahel ikka,“ vastas Harry unesegaselt.

„Siis kuula, neljanda pealt,“ kähises Tom ja pani toru ära.

Harry keeras raadio lahti ja mõne minuti pärast öeldi politseiuudistes maha, et avarii tagajärjel oli süttinud nii- ja niisugune auto. Omanik olevat sisse põlenud.

„Sten,“ oli Harryle kohe asi selge. Kerge värin läbis ta keha ja tulevik tundus juba vähem turvaline. Aga mis siis, kui kunagi osutab keegi tema peale sõrmega...

Eric jäi mõttesse. Kas tema raamatu sündmused ei arene liiga tormiliselt? Äkki oleks vaja rohkem avada tegelaste hinge, kirjeldada igapäevast eluolu?

Miskipärast hakkas talle üha enam tunduma, et keegi juhib tema sõrmi. Ta ei olekski enam nagu tema ise. Kõik, millest ta kirjutas, tuli kuidagi liiga ladusalt ja takerdusteta. Justkui oleks ta pandud kõike seda üles kirjutama.

„Ma olen stenografist,“ muigas ta mõrult.

„Saan auto tasa, kogun natuke raha ja astun mängust välja,“ heietas Harry tulevikuplaane. „Kes minusugust putukat põletama hakkab,“ püüdis ta

end lohutada. „Ma ei tea isegi täpselt, mis mul kohvris on.“

„Sten ei teadnud ju ka,“ tuli talle korraga vannitoas habet ajades pähe. „Aga tema ei osanud suud pidada,“ lohutas ta end jälle. „Ja tahtis kahest kohast raha saada.“

Helises uksekell ja Harry pani püstoli valmis.

„Kes seal on?“ küsis ta kaugelt.

„Teile on kiri,“ kostis ukse tagant flegmaatiline bariton.

Harry keeras ettevaatlikult võtit ja umbes neljakümneaastane nohiku olemisega hall kuju ulatas talle ümbriku. Vaadanud mehe lahkudes trepikoja tähelepanelikult üle, istus ta voodiservale ja luges:

„Ükskord tuled mulle järele. Sten.“

„Raisk!“ röögatas Harry ja adus, et nüüd on see käes. Rahulik tulevikuvisioon plärtsatas puruks, nii et tatti pritsis igasse kanti.

„Kas on tõesti võimalik, et maha põles vale mees?“ mõtles ta palavikuliselt. „Siis on mul lõpp!“ Ta vooris närviliselt toast kööki ja tagasi. „Korter vahetada! Ei, müüa!“ parandas ta käigupealt. „Auto välja vahetada...“

Ta jäi ootamatust mõttest halvatuna keset tuba seisma, hiilis siis piki seina akna juurde ja piilus ettevaatlikult kardina tagant välja. „Puhas,“ pidi ta esialgu nentima. „Ma jõuan veel...“ Ta pani minutiga riidesse, toppis kiiruga kotti kõige hädapärasema ja sisenes järeletehtud võtmega naaberkorterisse.

Sealt ronis ta maja otsaaknast mööda kastanit kolmandalt korruselt alla. Selle põgenemisvariandi oli ta ammu valmis mõelnud. Oli veel teinegi – üle katuste – aga seda ei läinud praegu tarvis. Autot hoidis ta peaaegu iga päev eri kohas ja see tuli nüüd lõpuks kasuks.

„Vaevalt, et Stengi vabalt ringi jalutab," mõtles Harry ja peatas auto kahe kvartali kaugusel Herberti majast. Enne kui ta rooli tagant tõusis, valis ta Ralfi numbri.

„Ta on elus," püüdis Harry olla lakooniline ja jäi kuulama reaktsiooni teises otsas.

Peale pikka vaikust vastati:

„Ära sabista!" Taas vaikus. „Aga ära ennast lehvita ka. Ole mõni aeg redus. Tom korraldab su korteri müügi ja auto vahetuse."

„Nad ei kanna mind kohe maha kui liikuvat märklauda," mõtles Harry kergendusega ja hiilis läbi tagahoovide Herberti majani.

„Noh, kuidas maffia käsi käib?"

„Herbert, ma olen sulle ju öelnud! Ära nimeta asju valede nimedega. Ma olen tavaline spekulant ja parseldan turu taga suitsude ja viinaga."

„Mina ei taha teilt nagunii mitte midagi ja minult ei saa te ka mitte sittagi," tegi Herbert tavapärase kokkuvõtte.

„Herbert, kas sul sugulase jaoks mõneks ööks koiku leidub?"

„Eks sa ole, kui mujale minna pole. Ons midagi

tõsist lahti?“ Herbert vaatas uurivalt Harry sõrmi, mis trummeldasid lauale tundmatut rütmi.

„Tead, ma müün korterit ja kola on juba kokku pakitud...“ keerutas Harry.

„Ära sa mulle küll pudrutama tule!“ lõi Herbert käega.

„Herbert!“ vahetas Harry tooni.

„Räägi!“ Herbert istus laua taha Harry vastu.

„Herbert, kui minuga midagi juhtuma peaks...“ ta kõhkles pisut ja vaatas vilksamisi akna poole. „Kui minuga midagi juhtuma peaks, siis pane kõik raha sellele arvele.“ Ta võttis taskust Steni pooleksmurtud kirja ja maalis sellele hoolikalt pangakonto numbrid. Õnneks oli Herbert küllalt kaua ja keeruliselt elanud, et seletusi oodata. Ta murdis paberi veelkord kokku ja peitis selle kummutisahtlisse.

„Ole mureta!“ oli kõik, mis ta asja kohta kostis.

Nad mõlemad mõtlesid Harry tütrele, kes teises linnas oma elu algust püüdis korraldada.

„Oled sa kahe tule vahel?“ küsis Herbert ainult.

„Veel mitte,“ vastas Harry ja sellega nende jutuajamine antud teemal lõppes. Herbert võttis köögikapist viskipudeli ja pani lauale.

„Tahad elada, oska vingerdada – ütlevad venelased.“

„Kurat, viskit tahaks, raisk!” ütles Eric valju häälega ja mõtles jällegi väljendile „rentslis olema”. „Nii roppu moodi tahaks viskit, et hakka või nutma!”

Peas keerlesid mõtted Nathalist, töötusest, määramatusest ja Erniest. Ta tahtis põgeneda. Põgeneda ja kõik viimase aja jooksul toimunu olematuks muuta. Kui ainult saaks olla kasvõi seesama Harry, kellest ta kirjutab... Või kirjutabki ta üldse sellepärast, et põgeneda? Põgeneda Harry'sse, Harry'ks? Hirm teadmatuse ees... Või kuidas see Ernie oligi küsinud? Kirjutab vabanemiseks, hirmust vabanemiseks. Paneb Harry olukordadesse, mis võrreldes tema omaga on veelgi hullemad. Talle meenus ema ütlus:

„Kui pea valutab, on persel kergem". Järelikult peaks vastupidine ka toimima? Eric näpistas ennast tagumikust. Raskus peast ei kadunud kuhugi.

Seitsmes peatükk

Ülepingutus

Eric ja Ernie seisid Nathali haigevoodi jalutsis nagu oleks see surivoodi. Näod tõsised ees ja juttu ei tulnud ka suuremat.

„Sa pole ju kunagi varem proosat kirjutanud," püüdis Nathali Ernie öeldut Ericuga vesteldes ära kasutada.

„Sul pole enne mitut meest ka olnud," ei saanud Eric valusast teemast üle ega ümber.

„Ega mul mitut olegi," tõgas Nathali vastu. „Mul üks mees ja kaks last."

„Me tõime sulle siin träna, tead." Eric pani kilekoti kommikarbi ja saiakestega öökapi kõrvale.

„Kuidas teil muidu läheb ka?" küsis Nathali.

„Emme, kaua sa siin olema pead?" vastas Ernie küsimusega.

„Kaks kuud pidi ära minema," ohkas emme. „Kuidas koolis lood on?"

„Ah, on kah…" Erniel kakkus meel nukraks. „Me sööme issiga jälle makarone."

„Issi võiks kuhugi tööle minna," arvas emme. „Igasuguseid otsi on võimalik saada."

Eric oli pikalt Nathalit jälginud ja tal hakkas naisest kuidagi hale. Siin ta nüüd on – tähtsa

valiku teinud naine. Jättis mehe-lapse maha, pani autoga kraavi ja peab veel jalutsis seisvale minevikule loengut ka. Elu õnn käes nagu niuhti.

„Kes ta üldse on, millega tegeleb?“ küsis Eric ääriveeri.

„Ta töötab kinnisvarafirmas. On üks omanikke,“ vastas Nathali otsa vaatamata. „Käis just enne teid siin.“

„Emme, kas sa koju tagasi ei tulegi?“ küsis Ernie.

„Ei, poja. Kui siit välja saan, tulen sulle järele.“ Ta mõtles natuke ja lisas siis veidi vaiksemalt:

„Kui sa tahad.“

„Ma ei tea,“ oli Ernie esimest korda nii keerulises olukorras.

Raske südamega lonkisid nad vaikides bussipeatusse.

„Lilled oleks pidanud kohe vette panema,“ tegi suurem mees juttu.

„Tal oli neid seal niigi,“ arvas väiksem.

„Need olid tema enda istutatud,“ rõhutas suurem.

„Ma ei taha uut issit,“ rõhutas väiksem.

„Ega sa ei pea,“ ütles suurem.

„Aga ma ei taha uut emmet ka,“ ütles väiksem.

„Ega neid nii väga võtta olegi,“ arvas Eric ja tänas jumalat, et buss tuli.

Nad jõudsid kesklinna ja Eric mõtles, et peaks

enne tühja majja naasmist pojal veidi tuju tõstma.

„Kuule, Ernie!“

„Mis on?“

„Kui õige pummeldaks veidi?“

„Raha on ju otsas.“

„Ma siin müüsin üht-teist maha…“

„Satelliidivärgi, jah?“ teadis Ernie. „Ma märkasin.“

„Ega me teda eriti ei vaadanudki ju!“ püüdis Eric võimalikult ükskõikne olla.

„Ega küll,“ oli Ernie solidaarne.

Nad istusid kohvikusse maha ja tellisid jäätist maasikamoosiga.

„Issi,“ tegi Ernie juttu. „Sul peaks ikka mõni naine olema. Muidu hakkad veel jooma. Egoni isa hakkas.“

„Kui sina ei hakka, ei hakka mina ka,“ püüdis Eric nalja visata. Esimest korda üle pika aja said nad naerda.

„Ma olen selle üle mõelnud,“ torkas Ernie veel lisaks. Ja nad muudkui naersid.

„Kui õige koliks linna elama?“ küsis Eric järsku.

Ernie jäi kuidagi nukraks ja arvas, et paremat kodu neil enam kunagi olema ei saa.

„Olgu peale,“ ütles Eric. „Saame hakkama. Ja kuhu me Johnny ja Miisu siin linnas panemegi...“

„Ma võin minna ajalehti müüma," tegi Ernie tööst juttu.

„Ja mina võin hakata tõlkima," plahvatas Eric järsku.

„Kas sa kirjutad nagu päris raamatut?" küsis Ernie.

„Eks seda pärast näha ole," arvas Eric. „Igatahes on niimoodi kergem üksindusega hakkama saada, kui midagi kirjutad."

„Aga mina olen sul ju ka!" hüüatas poeg ja kõrvallauas istuvad vanadaamid jäid neid pikalt passima.

„Lähme nüüd ära," pidas isa targemaks ja nad lonkisid jällegi bussi peale. Suurem veidi maad ees ja väiksem varbaga kive toksides järel.

„Issi!" hüüdis Ernie. „Kas sa seda anekdooti mäletad, mis sa sünnipäeval rääkisid?"

„Ei," vastas Eric huupi ja mõtles omi mõtteid.

„Noh, et kui on armuke, siis on takso ja restoran. Kui on emme, siis on liinibuss ja söökla."

„Terane," mõtles Eric endamisi.

„Aga kui pole kumbagi?" küsis Ernie.

„Siis on liinibuss ja restoran," arvas Eric. „Nagu täna."

„Ma pean sulle armukese muretsema," tegi Ernie kokkuvõtte ja lõi kivikese isale vastu jalga.

Kui Eric jälle arvuti taga istus ja allkorrusel susside sahinat kuulis, vajus suur rahu tema peale.

„Mis kuradi pärast ma mingist reamehest

kirjutan," arutles ta omaette. „Keda see huvitab? Rahvas tahab James Bondisid ja Supermane, traagilist algust ja õnnelikku lõppu!" Ta pani suitsu ette ja läks õue koeraga tõtt vahtima. See tegevus rahustas umbes sama palju kui tullevaatamine.

Johnny oli peremehe käitumisest viimastel päevadel ilmselt üllatunud, sest kunagi varem polnud talle niipalju tähelepanu pööratud. Nüüd tuldi lausa paar korda päevas tõtt vahtima.

„Eksootikat on vaja," seletas peremees koera kõrva tagant sügades. „Eksootikat ja müstikat. See kuradi karm reaalsus on vanamoodne." Ta võttis puutoika ja viskas selle üle õue. Johnny vaatas tema liigutust tülpinud pilgul pealt ja pani käpa Ericule sülle.

„Arvad?" küsis Eric. „Hea küll, sa saad oma tahtmise!" Ta läks ülakorrusele tagasi ja kirjutas:

Kui Harry oli kaks päeva Herberti juures redus vedelenud, võttis Ralf temaga lõpuks ühendust.

„Sinu allkirja on vaja. Kell üks ole notari juures!"

Harry ajas habeme ära ja tegi nagu kästud. Vormistamine läks kiiremini kui ta lootis ja peagi oli tal Herberti nimel uus kahetoaline korter ja Nissan Maxima, ainult sedapuhku süsimust.

„Homme sõidad jälle M linna. Tavaari saad

poest,“ kähises Ralf ja pani vastust ootamata toru ära.

Ethel... Ethel... Ehee! Ta oli oma surmahirmus unustanud kena kontaktisiku. Ehk on seegi kord jälle tema?

Teel M linna tulid Harryle pähe kummalised mõtted. Kui ta elaks tulevikus... Kes ta siis oleks? Parseldaks mikroskeeme? Või sõidaks planeetide vahet ja toimetaks ajju talletatult kohale strateegiliselt tähtsat informatsiooni? Jõuad kohale, pannakse sind föönitaolise aparaadi alla ja imetakse info välja... Kogemata magatakse õige murdosa sekundist maha ja pool lapsepõlve läheb samuti kaasa. Kümnenda korra järel ei tee sa enam ise ka vahet, kes sa olid või kes oled. Ka info sissesöötmisel võib ju apsakaid tulla. Näiteks satub mingi Valge Maja keldri plaan sulle varajaste mälestuste sekka. Ja hakkadki seda oma sünnikoduks pidama. Või sobitub mõni KGB agent sulle isaks.

Veel hullem on, kui asjad satuvad täitsa valesse kohta. Näiteks ütled peale infotranspordilt naasmist kodus külalistega vesteldes automaatselt, et mingi hävituslennuki juhtimissüsteemi skeemiosa on su naabri koer. Või et president on su tütar ja salanõupidamine on bassein. Lõpuks viib kõik selleni, et paned lusika suhu ja ei mõista ise ka, miks sa proovilendude ajal muinasjuttu vikatiga robotile saapasse topid.

Harry otsustas, et kui ta õnnelikult vanaduseni vastu peab, siis hakkab ulmejutte kirjutama. Paneb

soojad suure tutiga toatuvlid jalga, istub kõrgesse pehmesse jalatoega tugitooli ja muudkui fantaseerib ja fantaseerib...

Korraga märkas Harry, et tema taga sõidab töötavate vilkuritega politseiauto. Nüüd on lõpp, arvas ta hetkeks. Tal käisid peast läbi kohvri peidukoht istme sees, juhtnööride ja fotode põletamine, potentsiaalne, vähemalt kümneaastane vanglakaristus ja lisaks allmaailma kättemaks.

„Inspektor X liikluspolitseist. Teie sõidudokumendid, palun! Mis te arvate, palju teil kiiruseks oli?“

Harry tuli hetkega infarktieelsest seisundist tagasi ja tegi patukahetseja näo:

„Eks ta vist sada kakkus ära küll. Sõbral hea auto, teate, ei saanud proovimata jätta.“

„Sada nelikümmend seitse oli,“ lausus inspektor ja koostas terve igaviku protokolli. Saanud lõpuks valmis, ulatas selle Harryle: „Kirjutage siia alla, palun!“

Harry kirjutas alla ja ütles tahtmatult:

„Ma tänan teid!“

Politseinik vaatas Harryt uurival pilgul ja soovis kuidagi mitte eriti veendunult head reisi.

„Hoidke edaspidi kiirusest kinni. Tõmbate nii sõbrale ka jama kaela…“

Harry läitis suitsu ja auto liikus eriti sujuvalt paigast.

Eric vaatas Johnnyle otsa ja tema ehmatuseks ei pööranudki see nii ruttu pead ära kui tavaliselt.

„Sinust hakkab ka inimene saama," silitas Eric koera pead.

„Vaatad ausalt silma ja ei valeta otse suu sisse."

„Muidugi ei valeta. Ma pole kunagi valetanud," ütles Johnny ja pani käpa peremehele varba peale.

Eric oli täiesti tummaks löödud. Viimati oli ta sama jahmunud olnud, kui pohmellis peaga täiesti võõras metsatalus üles ärkas. Ta oli siis joomingu käigus mingi juhututtavaga teise linna kaasa sõitnud, see oli teda omakorda mööda tuttavaid vedanud ja lõpuks kui tülika jahukoti suvalise traktoristi poole magama jätnud.

Eric taganes selg ees maja poole nagu marutõbise eest ja läks kiiruga peegli ette.

„Mina olen Eric Hein, Arturi poeg. Kolmkümmend üheksa aastat vana, seitseteist aastat haridust omandanud ja nutika poisslapse isa. Ma ei ole ju hull. Ega ju?" Ta tegi virila grimassi nagu oleks ahvist tagasi inimeseks palunud ja istus põrandale maha. Ta piilus kardina vahelt õue ja pidi nentima, et taevas on sinine, pori pruun ja Johnny, kes majesteetlikumalt kui muidu ringi jalutas, ikkagi koer mis koer.

„Ülepingutus," tegi ta järelduse. „Kui see kordub, pöördun arsti poole." Ta heitis pikali ja pani kraadiklaasi kaenla alla.

Kaheksas peatükk

Aju nagu arvuti kõvaketas

Harry sisenes taas äärelinnarestorani, sedapuhku M linna teises otsas.

„Sa ei helistanud!“ heitis Ethel ette.

„Tegemist oli,“ ütles Harry hajameelselt.

„Armunud oled või?“ vaatas Ethel teda teraselt.

„Millest sa seda järeldad?“

„Armunud peast muutuvad mehed unistavaks ja hajameelseks.“

„Miks sa mu ülikonna kohta midagi ei küsi?“ päris Harry.

„Ahjaa, kus su ülikond on?“ tegi Ethel kelmika näo. Harry mõtles veidi ja küsis siis:

„Milline?“

„Helesinine muidugi.“ Kõik oli õige. Harry vastas:

„Laenasin sõbrale.“

„Kas ma ikka veel ilus olen?“ küsis nüüd Ethel.

„Ilusam kui eelmine kord.“

„Ma olen tunni aja pärast vaba,“ tegi Ethel ettepaneku. „Viskan ainult selle ära.“

„Saame kuskil kokku!“ vastas Harry kutsele.

„Mis me keerutame, mul on tuba hotellis K homseni kinni pandud.“

„Mul ka, hotellis S.“ Esimest korda nägi Harry Etheli avalat ja vaba naeratust.

„Mis me siin pinget krutime, kell 11.00 hotelli K ees, okei?“

Ethel tõusis ja tänas kohvi eest.

„Otsekohene tots!“ arvas Harry ja tundis, et miski kogu selle asja juures teeb teda siiski valvsaks. Ta maksis arve ja sõitis mõne aja mööda tühjemaid tänavaid. Saba igatahes ei olnud.

Veerand tundi kokkulepitust varem parkis Harry oma Maxima harjumuspäraselt paari kvartali jagu hotellist K eemale ja muukis end sisse hotelli tagauksest. Küllap ta juba teadis, mille eest talle nii hästi maksti. Ta lukustas uuesti ukse ja läks trepist korruse üles. Siit pääses numbritubadega koridori. Ta pani suitsu ette ja ei jõudnud seda lõpuni tõmmatagi, kui kuulis alt muukimist. Harry piilus ettevaatlikult käsipuude vahelt ja oli valmis vajadusel pead kohe tagasi tõmbama.

Uks avanes hääletult ja hallis tolmumantlis halli sonimütsiga kleenuke figuur hiilis vaikselt sisse. Kahtlust polnud – see oli Sten. Harry astus nii vaikselt kui nahktallad võimaldasid pikka koridori ja jooksis algul kikivarvul, siis täistallaga põranda müdisedes peatrepist alla.

Oodanud peldikus kuni kell lõi üksteist, astus ta ümbritsevatele märkamatu ettevaatusega hotellist

välja, lehvitas Ethelile ja see astus üle sõidutee tema juurde.

„Ootasid?“ küsis Ethel näiliselt muretult.

„Sain kaks minutit varem, jah“ vastas Harry ja lisas:

„Tead, meil tuleb kahjuks ikkagi S hotelli sõita. Leppisin bossidega kokku, et kaks tundi peale meie restoranis kohtumist helistan tingimata hotelli S numbrilt. Saad aru küll ju?“ Ta ütles seda täiesti rahulikult ja tegi veel vastava näo sinna juurde. „Nüüd on poolteist tundi veel jäänud ja ma ei tahaks sinuga kiirustada. Või mis sa ise arvad?“

Kummaline vari libises üle Etheli näo, kuid ta kogus end kohe ja naeratas.

„Eks sõidame siis!“

Harry tänas jumalat, et tee peale jäi mitu väiksema liiklusega tänavat ja patras terve tee tühjasttähjast.

Jõudnud hotelli S, jättis ta Etheli numbrituppa ootama ja läks helistamise ettekäändel alakorrusele. Tagasi ta muidugi ei tulnud. Poole tunni pärast oli M linn juba kaugel seljataga. Ta arvas, et ei näe enam Ethelit kunagi.

Eric ei tahtnud enam koeraga tõtt vaadata. Ta oli tule pliidi alla teinud ja vahtis seda.

„Mis on hullem, kas hirm vägivaldse surma ees või hirm üksinduse ees?“ Ta kohendas roobiga tuld ja püüdis ise vastata:

„Sellel, kes teistest rohkem surma kardab, on

ilmselt ka üksindusega samuti. Peab olema vastava närvikavaga inimene. Enesekesksed ja enda vastu ausad inimesed kardavad mõlemat ilmselt vähem. Kes mina olen? Mina olen mees, kellega koerad räägivad ja keda naised maha jätavad."

Selline kahekõne iseendaga ei tundunud eriti lohutav.

„Olgu, tänasest võtan kätte ja ei valeta ega ilusta endale enam ühtegi asja."

„Tühipaljad lootused, tühipaljad fantaasiad!" lausus korraga Harry, kes oleks justkui Ericu selja taga istunud. Huvitaval kombel ei sattunud Eric enam paanikasse. Lihtsalt hea kujutlusvõime – arvas ta.

„Jah, ainult lootuste ja fantaasiatega reaalses elus tõesti kaugele ei jõua," oli ta Harry öelduga nõus ja ehmus pisut tundest, et ta räägib mitte enda kujutlusvõime viljaga, vaid justkui reaalse isikuga. Kiiruga vaatas ta selja taha. Seal ei olnud kedagi.

„Nii see asi nüüd küll ei lähe!" mõtles Eric. „Ma sulle teen lootusi ja fantaasiaid!"

Ta ronis ülakorrusele, istus arvuti taha ja tippis veendunult:

Ethel ja Sten mängivad kokku – oli Harryle pilt selgemast selgem. Ta helistas Ralfile ja nõudis kokkusaamist.

„Ta tuli mind maha laskma," lausus Harry võimalikult rahulikult.

„Sina poe jälle urgu ja jäta ülejäänu meie hooleks," kähises Ralf ja pani seekord ise ümbriku lauale. „Ära sa lillepoodi ka enne nägu näita, kui ma ütlen."

Harry oli sunnitud tegevusetult voodis vedelema ja lakke vahtima.

„Herbert!"

„Mul pole teilt midagi vaja ja teie ei saa ka..."

„Oota, seda ma tean! Kuule, Herbert, kas sa oled mõelnud, et tulnukad on olemas?"

„Olen ikka," vastas Herbert.

„Noh? On või ei ole?"

„Ei ole."

„Miks sa nii arvad?"

„Mina, vana mees, ei usu enne mitte sittagi, kui oma silmaga näinud pole."

„Äkki neid pole näha?"

„Mismoodi?"

„Äkki nad on meil peas?"

„Sul on vist küll," vastas Herbert kulme nii kõrgele kergitades kui sai. „Tead, kui sa napsu tahad, siis ütle kohe."

„Ah, vala pealegi üks pisar!" Harry jõi korraga ära pool teeklaasi läilat likööri ja jättis Herberti rahule. Ta sirutas end mõnusalt voodis välja ja jätkas M linna sõitmise ajal katkestatud fantaseerimist.

Niisiis on ta saadetud planeedile X ülitähtsat infot

edastama. Aju on salajasi andmeid pilgeni täis laaditud nagu arvuti kõvaketas. Maandumisel võtab teda vastu põrsanäoga mees, kes tutvustab talle end tema enda nimega, muigab teda vaadates ja itsitab pihku.

„Tema peas ongi mu koolipõlve patud!“ taipab kuller. „Ja võib-olla isegi poissmeesteõhtu?“ Kuller haarab mehel rinnust ja sisistab:

„Kes viimasena naerab, naerab paremini!“ ja lisab eriti vaenulikult:

„Peale paari järgmist infolaadimist meie ajudesse tean ma võib-olla su naise intiimsustest rohkem kui sa ise!“

Põrsanägu jääb tõsiseks ja nad astuvad vaikides mööda pikka koridori mäluaparaatide ruumi poole.

Harry paneb suitsu ette.

Eric süütab sigareti.
Nad mõtlevad.

Üheksas peatükk

Minu ametlik abikaasa

„*Kuidas saab vale mehe maha põletada?“ mõtleb Harry.*

„Kuidas saab koer rääkida?“ mõtleb Eric.

„Kuidas panna idiooti koerale süüa andma?“ mõtleb Johnny. „Ja mis lolli nime ta mulle pani – Johnny! Ma olen vähemalt Richardit väärt!“

„Ta magab oma sekretäriga!“ mõtleb Nathali.

„Esivanemad on lolliks läinud!“ mõtleb Ernie ja lõpetab tahtmatult selle lausega klassikirjandi teemal „Minu kodu“.

Herbert teab seda kõike, aga tema käest ei saa me keegi mitte sittagi teada.

Harry väljamõeldud kosmiline kuller mõtleb, et ta peaks hakkama oma mälestusi kirja panema. Siis saaks vähemalt paberilt lugeda, kes või mis sa olid ja oled. Juhtub näiteks, et läheb naise nimi ja välimus ühisesse katlasse tuumarelvade paigutusega Vaikse ookeani N saarestikus. Siis võtad taskust

elegantse liigutusega märkmiku ja loed: punapäine, roheliste silmadega, 30/170/59, nimi see ja see – minu ametlik abikaasa. Embad siis juba veendunult oma naist ja sosistad kuumalt kõrva:

„Kallis! Kuidas ma su järele igatsenud olen!“

Need kümmekond infokullerit, kes Salateenistuses töötavad, on määratud sunniviisilisele taastusravile. Ravi seisneb hullumajja paigutamises. Seal jaotavad nad kompetentsete spetsialistide järelvalve all oma mälestused, mis informatsiooni laadimisel ajju ja ajust välja segi on läinud, uuesti ümber. Üks paigutab oma mosaiiki puuduva osa lapsepõlvest, teine õpingud, kolmas kodumasinate otstarbe jne. Lõpuks teavad nad üksteisest kõike ja moodustavad justkui terviku. Käivad perekonniti läbi ja üks ei suuda hoiduda teise lapsel nina pühkimast või naisele kätt püksi ajamast.

Harry oli juba peaaegu otsustanud naist enam mitte võtta kui Herbert hõikas köögist:

„Su tiblafon piiksub! Kas sa ei kuule siis?“

„Siin Harry isiklikult,“ väitis Harry veendunult aparaati.

„Ma kuulen küll, jah!“ kähises Ralf teises otsas. „Pead jälle ümber kolima! Esialgu K linna. Korteri saime.“

„Teda seega kätte ei saanud?!“ ärkas Harry.

„Ei. Aga ole mureta, poisid tegelevad sellega. Sina paki asjad ja koli ümber. Kõik vajalik on bussijaamas, kamber see ja see. Tead küll.“

„Ole mureta?“ Harry sülitas põrandale ja hõõrus sülje jalaga laiali.

„Mis sa tatistad?“ tuli Herbert köögist. „Kogu su maffiale kuluks üks suur pomm autosse ära!“

„Käi põrgu!“ lõi Harry käega ja viskas uuesti siruli.

„Abikaasa. Punased juuksed, 30/170/59. Silmad rohelised. Gertrud. Igal võimalusel itsitab, parema kannika peal sünnimärk,“ kirjutas Thor – see oli kosmilise infokulleri nimi – märkmikusse esimese sissekande. Ta mõtles veidi ja maalis siis rasvaste tähtedega esilehele:

„Thor – see olen mina. Sündinud 27.03.2345. Brünett, 33/180/80. Silmad hallid. Arm vasakul põsel (kaklus Q planeedil).“

Eric tõusis, läks peegli ette ja kirjeldas end korrektse häältusega:

„Eric Hein. Hallisegused juuksed, 39/180/80. Silmad sinised. Prillipapa. Jalad kõverad. Minuga räägivad koerad ja väljamõeldised.“

Korraga tundis ta jälle veidrat hirmu. Tema kuju peeglis oleks justkui elustunud. Tundus nagu oleks see liigutanud pisut teistmoodi kui ta ise.

„Aga ma ei taha kedagi teist!“ karjus Eric oma peegelpildile. “Las ma siis lähen hulluks!“

Kosmiline infokuller Thor istus parasjagu hullumajas taastusravil ja otsis kollegide mälus sobrades

taga oma esimest kohtumist Gertrudiga. Märkmikust lugedes ja loogikat appi võttes teadis ta nii kohta kui kuupäeva, aga mälestus sellest puudus.

„Poisid, kas keegi teist mäletab, kuidas ma naisega kohtusin?“

„Ainult siis saad selle tagasi, kui mina leian üles oma pulmaöö,“ tegi kaupa tedretähniline punapäine Zimmermann.

„Minu käes seda ei ole, ausalt,“ ütles Thor.

„Kurat, miks mulle sinu peksasaamine on sokutatud?!“ õiendas blond prillidega Albert. „Ma olen ise küllalt peksa saanud! Tule, ma räägin ta sulle tagasi. Või sa ei tahagi? Noo, tead!“

Asi lõppes tavaliselt ikka kähmlusega, sest keegi ei tahtnud loobuda oma terviklikkusest, samas ei suudetud kannatada teiste räpast minevikku. Sellest johtuvalt andis Thor peksa Albertile ja Zimmermann Thorile. Üks päev ravikuurist sai jälle läbi.

Harry oli õnneks peale lahutust omanud ainult diivanit, riidekappi, köögilauda ja -riiulit ning kahte riidega ülelöödud pehme põhjaga tooli. Kõik selle võis ta südamerahuga sinnapaika jätta ja uues linnas uue mööbli osta. See oli tal juba kolmas kord kolida ja seekord pidi asi toimuma märkamatult. Mitte keegi ei tohtinud teada, kuhu ta ümber asub.

„Herbert!“

„Mh?“

„Viska kümme tonni, ma pean kola ostma.“
„Võta, sa tead ju küll, kus raha on.“
„Et sa teaksid, et ma kümpsi ära võtsin...“

Kümnes peatükk

Kahekümne neljas sajand ikkagi!

Eric oli päev läbi helistanud tõlkebüroodesse ja kirjastustesse, et tööd leida. Ühest kohast öeldi ära viisakalt, aga järsult, teisest saadeti läbi lillede sinna. Üks kollase kirjanduse toimetus võttis talt andmed ja nõudis proovitõlget. Eric käis raamatukogus ja otsis lõputust ulmekirjanduse produktsioonist välja ühe vähemtuntud autori lühijutu. Ta istus kolm ööd ja päeva arvuti taga sõnaraamatut lapates ning leidis, et seitse-kaheksa lehekülge päevas tuleb ära. Saanud tõlkega maha, pani ta selle posti. Kohe kangastus talle kujutelmades kopsakas summa.

„Ernie, varsti oleme miljonärid," ütles ta pojale paatosega, aga too ei teinud enam teist nägugi.

„Ei, tõsiselt!" rõhutas Eric uuesti. „Ma saatsin juba proovitõlke ühte kirjastusse ära."

Ernie vaatas nukral ilmel isa ja ütles väsinult:

„Homme on lastevanemate koosolek. Tead, õps küsib sult nagunii, et mis meil kodus lahti on. Ma kirjutasin kogemata kirjandis, et esivanemad on lolliks läinud. Keeruta siis kuidagi välja, eks. Muidu saan kahe suurde päevikusse kirja."

Eric sügas kukalt ja lausus rahulikult:

„Aga nad ju ongi lolliks läinud!“

„Vot seda ütlegi siis homme kõikide lastevanemate ees, okei?“

„Mnjah,“ ei saanud Eric kätt kuklast lahti. „Eks ma mõtlen midagi välja.“

Ta otsustas, et alustada tuleb väljamagamisest ja alustas sellega kohe, kell kolm päeval. Pool viis oli ta üleni higisena ärkvel ja kuulis Nathali naeru. Ta kargas voodist üles ja kiirustas trepist alla. Ernie istus televiisori ees ja vaatas seebikat. Poja pilk oli lõpmata kurb, kui ta isa higist nägu nägi.

„Võtaks onu Peterilt sota võlgu ja sõidaks linna pummeldama?“ kaalus issi.

„Emme mõtles just meie peale, veame kihla?“ püüdis Eric reipamat häält teha.

„Mis siis? Mina mõtlen tema peale kogu aeg!“ Ernie tõstis jalad toolile, pani käed põlvedele ja toetas pea kätele.

„Olgu. Teeme nii, et homme peale koosolekut pummeldame, täna pean ma ennast välja puhkama,“ võttis Eric kokku.

„Ausõna?“ küsis Ernie pead tõstmata.

„Ilma aukudeta,“ vastas Eric ja ronis trepist üles.

Harry kahlas läbi kärestikulise jõe, diplomaadikohver pea kohal. Kohvril oli kolm kuuliauku sees ja sealt pudises aeg-ajalt välja valget pulbrit. Kostis terav lask, mille kaja sumbus hetkega kaldatihniku vatti ja Harry tundis tulist pistet parema käe

randmes. Õnneks oli ta juba jõudnud päästva võsastunud kaldani ja varjus pahkluudeni mutta vajudes ning aeg-ajalt käpuli kukkudes kiiruga kuulide eest.

„Kurat, nad tahavad mind patuoinaks lavastada!“ keerles tal palavikuliselt peas. „Nad ei tapa kunagi Steni. Sihikule pannakse mind. Ralf, Sten ja Tom jaotavad papi omavahel ära ja mina söön mulda!“

Ta jõudis tugevamale pinnasele ja võsa läks üle sihvakaks okaspuumetsaks.

„Persse, poisid, mina tahan veel elada!“ Särk randme kohalt oli punaseks värvunud, aga ta ei teinud sellest väljagi. Valu oli kaduvväike selles suures amokijooksus.

„Ma teen teile veel ära!“ vasardas tal meelekohtades. „Teen võimsalt ära!“

Thor astus lennutaksost välja 44. korruse rõdul ja suundus piki koridori oma korteri poole.

„Roheliste silmadega punapea, Gertrud. Itsitab ja perse peal on sünnimärk,“ kordas ta sammude rütmis ja jõudis oma kodu ukseni.“

„Lõpuks ometi!“ langes talle kaela täpselt kirjeldusele vastav naisterahvas.

„Issand, sa oled jälle läbi pekstud! Iga kord üks ja sama!“

„Kahekümne neljas sajand ikkagi! Uute ravimeetodite põhjalik läbimurre!“ püüdis Thor ironiseerida.

„Tule, ma lapin su jälle ära!“ vedas Gertrud ta elutuppa ja pani tugitooli istuma. See võttis sujuvalt Thori kuju ja kui korteri sisustus oleks paiknenud täpselt nii nagu mäletas seda Thor, oleks läbipeksud infokuller ennast peaaegu koduselt tundnud.

„Kas see mööbel on meil ammu?“ küsis ta Gertrudilt, kes niiske lapiga köögist kohale jõudis.

„Algusest peale ju. Ah, ma ei viitsi sulle iga kord seletada. Ja Zimmermanniga pole ma maganud ja nii edasi ja nii edasi.“

Thor mõtles, et sellel mälusolgutamisel on ikka omad eelised ka. See kuradi ilus naine, kes siin tema ümber siiberdas, oli nagu pakendis kohale toodud kingitus.

Rutiinist oli ta tänu mälufragmentide kaotamisele vabanenud. Tihti oli teda uus naine kodus ootamas. Ainult kirjeldus oli sama. Ta patsutas punapea prinkis tagumikku ja oli oma eluga momendil isegi väga rahul.

Harry jõudis välja maanteele ja püüdis oma haavatud käega vehkides autosid peatada. Pika visinaga jäi teeveerele pidama suur järelhaagisega masinamürakas.

„M linna?“

„Oleks palunud küll,“ ütles ta tont teab kust saabunud mõnusa rahuga, istus hoogsalt pehmele istmele ja varjas terve käega kuuliaugud kohvris.

„Anekdooti tahad?“ küsis autojuht, kes pikka aega vait oli pidanud olema.

„Räägi!“ vastas Harry seletamatu lõbususega. „Aga ma räägin vastu ka!“

Autojuht naeris ja pani suitsu põlema.

„Me lahutame,“ püüdis Eric öelda nii soravalt kui võimalik. „Sellest need poisi protestid. Tema pole milleski süüdi.“

Noor õpetajanna kohmetus ja püüdis mõistvat hoiakut võtta, mis aga hästi välja ei kukkunud. Praktika puudumise tõttu ilmselt. Põhiliselt sellega nende kokkusaamine piirduski ja Ernie sai kirjandi hindeks nelja.

„Võta endale õlut!“ soovitas Ernie, kui isa kodus kokkusaamisest rääkis. „Paneme pidu!“ Ja nad naersid jälle üle pika aja.

Harry tänas autojuhti ja hüppas maha Herberti kodust mõnesaja meetri kaugusel.

„Herbert! Mul on väga kahju, aga enda tervise huvides peame evakueeruma. Mind taheti lavastada patuoinaks ja ma lasin suure hulga kraamiga jalga.“

„Kurat, ma ju ütlesin, et sellest ei tule head. Kui kiire asjaga on?“

„Mida rutem, seda parem!“

„Kuhu me niimoodi päevapealt põrutame?“ oli Herbert segaduses.

„Mul on L linnas koolivend, lähme esialgu sinna.“

„Mis mu mööblist ja telekast ja videost saab?“

„Väheke keerutamist ja me oleme miljonärid," lohutas Harry.

„Kurat, mulle sellised asjad ei meeldi!"

Herbert korjas dokumendid ja raha kokku, pakkis sisse hädapärased riieded ja Harry helistas välja takso, sest ta enda auto oli jäänud viimasesse kohtumispaika ja seda ta enam kätte ei saanud.

„Nagu mustlased!" torises Herbert.

Üheteistkümnes peatükk

Rõõm

Ericu unenäod tundusid ülearu reaalsetena. Tal oli tunne, et see kõik on juba ammu toimunud või siis toimub tulevikus kindlasti. Omamoodi *deja vu* ööst öösse.

Ta nägi igal ööl Nathalit tagasi tulemas. Naine istus ta voodiserval külmast õhkava palituga ja vaatas magavat Ericut igavikku ulatuval pilgul. Selles ei olnud ei armastust ega kurbust. Oli maailma toimumise absurdsus. Ma tahtsin elada – oli tema silmadesse kirjutatud. Elada...

Siis korraga hakkas tema figuur lainetama ja hõljus läbi aknaklaasi välja, ümbritsedes end järjest tihedama aurataolise oreooliga. Lõpuks jäi tast järele vaid see pilk ja värvide virvarris aken. Enam polnud isegi silmi, oli vaid pilk iseendaga vastuollu kippuvast elust.

Eric ärkas üles ja leidis, et tegelikult pole kolmekümne üheksaselt enam mõtet alustada. Alustada võiks küll lõpetamist. Väärika kokkuvõtte tegemist. Väärikat aga polnud tal midagi kokku võtta. Ainult Ernie.

Peale kümneaastast mäluloputust tundis Thor, et tema maailmavaadet saab nimetada kõigeks muuks

kui kontseptuaalseks. Kuidas ta ka ei püüdnud tudeerida nii uusi kui vanu filosoofe, ikkagi ei tekkinud tal oma isiklikku arvamust nõndanimetatud globaalsete asjade kohta. Näiteks ei saanud ta absoluutselt aru freudilikust seisukohast, et alateadvus ja lapsepõlv mõjutavad tema käitumist ja põhimõtteid. Ta oli küll nende mõjutuste produkt, aga puudusid nii tekitajad, kui ka terviklikud põhjustajad. Tagajärg oli, aga põhjustajad olid segi aetud ja puudulikud. Freudile oleks ta olnud heaks katsejäneseks, mõtles ta mõnikord. Eriti siis, kui oli järjekordse mälutranspordiga maha saanud.

Harry kadestas Thori. Vist sellepärast ta oma infokulleri välja mõtleski.

Eric kadestas Thori samuti. Tal oli seda piinlik tunnistada ja ilmselt sellepärast ta lubaski Harryl Thori välja mõelda, mitte ei teinud seda ise. Nii igatahes arvas Ernie, kes salaja isa käsikirja luges. Eric oli katki. Tema elufilosoofia oli pöördunud tema enda vastu. Ta ei olnud suutnud ühele naisele vääriliseks meheks olla. Loomulikult võis ajada kõik valitseva ühiskondliku korra või raske lapsepõlve kaela, naise kaasasündinud truudusetuse või kurja saatuse kaela. Eric ei olnud seda sorti mees. Ta süüdistas ennast.

„Mõtlemine sellest, et kõik on kokkuvõttes mõttetu, on ilmselt sama mõttetu. Samamoodi teeb sellest

mittemõtlemine ka mittemõtlemise enda mõttetuks. Kui ma väidan, et kõik on mõttetu, teen ma juba mõttetust," arutles Thor.

Ta sattus nii musta masendusse, et otsustas veidi spekuleerida. Pannes sõna „mõttetu" asemele sõna „hea", sai ta üpris tujutõstva variandi:

„Mõtlemine sellest, et kõik on kokkuvõttes hea, on ilmselt sama hea. Küll aga sellest mittemõtlemine teeb ka mittemõtlemise enda heaks. Kui ma väidan, et kõik on hea, teen ma juba head."

Ta jäi otsima mõnd tegelikkuses esinevat tõeliselt head ja püsivat suurust. Kuna aga midagi põhjapanevat ja kauem kestvat ei tulnud, pöördus ta Gertrudi poole:

„Nimeta midagi, mis on tõeliselt hea!"

„Veekindel ripsmevärv," arvas Gertrud.

Thor vaatas talle mitu sekundit otsa ja läks siis kööki, et suu vett täis võtta.

„Okei," hõikas Gertrud talle järele. „No jõulud! No sina! No hommikune seks! Kust mina nii järsku tean?!" Ta vaikis jupp aega ja pahvatas siis:

„Rõõm!!!"

Thor, kes oli veel kraanikausi kohal, tühjendas valju plärtsatusega suu ja ilmus üleni säravana toauksele.

„Musi! Vot kes sa mul oled!"

Midagi jäävat, millel püsib elu, on siiski olemas. Tal oli tund aega hea tuju, enne kui tema omasoodu edasi kestev mõttetegevus leidis, et ka see on ikkagi üks haledavõitu spekulatsioon.

Harry ja Herbert istusid Harry koolivenna Janeki köögis ja pidasid sõjaplaani.

„Mul on nüüd valida ainult kahe vahel," seletas Harry. „Ja kuna terve ülejäänud elu ma redus olla ei saa ja ei taha, siis ainuke õige tee on vist teine."

„Ega sa ometi..." Herbert kartis tõeliselt.

„Muud ei jää üle!" oli Harry juba otsuse teinud. „Sõda! Sõda ellujäämise nimel!"

„Anna see sumadan neile tagasi ja elame rahulikult edasi," arvas Herbert. „Sul raha niigi jalaga segada!"

„Mis, kas sa arvad, et nad jätavad mu rahule? Ma olen selline tunnistaja, kes võib nad viiesajaks aastaks kinni panna!"

„Kuidas sa seda teha kavatsed?" nägi vanamees, et vastu vaielda on mõttetu.

„Julmalt!" ütles Harry. „Ja lühidalt."

„Millest sa alustad?" uuris Herbert.

„Ma teen nende endiga kaupa ja siis tapan maha."

„Sa ei teagi ju, kes seal kõik taga on!"

„Ma tean, kes on nende vaenlased," tõstis Harry näpu püsti. „Sellest piisab. Ma tellin nende laibad nende enda kauba eest! Nad ise maksavad oma surma kinni!"

„Ma ei teadnudki, et sa nii julm oled," vaatas Herbert Harryle otsa. „Minusse sa küll ei ole!"

Eric oli oma esimese tõlketöö eest saanud pisukese honorari ja ei osanud seda nüüd võlausaldajate vahel kuidagi jaotada. Kuidas ta ka ei arvutanud, ikka tuli puudu. Lõpuks tegid nad Erniega otsuse: külmkapp tuleb täis osta ja kott kartuleid ka. See, mis üle jääb, tuleb jaotada proportsionaalselt, vastavalt võla suurusele.

Peale Ericu honorari saamist ei tükkinud ka Johnny enam eriti rääkima ega Harry kuklasse hingama. Nathali ei istunud enam öösiti voodiserval ja Erniel lubati aega-ajalt terve õhtu ekraanitaguseid kolle tappa.

„Ma tahan kohvri eest kaks ja pool miljonit," ütles Harry sama külmalt ja lühidalt telefoni kui seda tavaliselt oli teinud Ralf.

„Sa oled hull!" kähises Ralf maruvihaselt. „Mind lüüakse maha, kui ma seda üldse mainima lähen!"

„Asi on kaks korda rohkem väärt, nii et mõtle!" Harry lõpetas kõne ja valis uue numbri. Selle oli ta saanud ühelt tapetud kullerilt.

„… Hästi, ma tulen," vastati lakooniliselt.

Kokkusaamine palgamõrtsuka vahendajaga oli kindlaks määratud.

„Ja nüüd hoia põialt!" ütles ta Herbertile.

„Äh, mis mina!" arvas too. „Mul nagunii varsti kossid sirgu ja habe püsti!"

„Sulle võtame veel kaheksateistkümneaastase

naise,“ ütles Harry surmtõsiselt ja tonksas Herbertile külge. „On, kellele testamenti kirjutada!“

„Kurat, ma ei julge enam üle tänavagi minna, mis plikadest sa patrad!“ sügas Herbert kukalt.

Kaheteistkümnes peatükk

Hunnik laipu, kohvritäis narkotsi

Saabus päev, mil Nathali kirjutati haiglast välja. Uus mees oli tal oma uhiuue Mercedesega vastas ja seisis õndsa võltsnaeratusega vastu autot toetudes, suur nelgibukett süles.

„Istu ette, ole pai! Las ma aitan! Noh, kuidas sul on?“

„Miks sa mind viimase nädala jooksul enam vaatamas ei käinud?“ küsis Nathali.

„Ah, tead, tegemist oli kohutavalt palju…“

„Õhtuti ka?“

„Noojah, isegi õhtuti. Meil seal üks suur tehing käsil, pidime partnereid veidi mööda kõrtse ja looduskauneid paiku lohistama. Ah, räägime parem sinust! Kas mees pojaga on ka nägu näidanud?“

„Ei, peale seda ühte korda ei ole.“

„Ja ongi parem! Oleksid ilmaasjata ärritunud.“

„Kuidas sul endal lood on? Kas endine – ta rõhutas seda sõna – naine on ära kolinud?“

„Tead, nüüd ongi sellised lood, et hakkame vist alles kohut käima ja muretsesin sulle alustuseks eraldi elamise. Ei-ei, tipp-topp tuba, heas rajoonis ja puha! Omaette ja...“

„Te siis ei olegi veel lahus!?“ Nathalil tuli õhust puudus.

„Tead, ega need asjad nüüd nii libedalt ka ei käi,“ puterdas Heinz ja püüdis autojuhtimisest võimalikult hõivatud olla.

„Nii et sa tahad mind endale ainult armukeseks? Nagu kõiki teisigi? Huvitav, kui palju kortereid sa jõuad välja üürida?“ vihastas Nathali. Vihastas, aga tõmbus tagasi: kuhu tal enam minna oli? Sillad olid põletatud ja pealegi tundus talle, et ta siiski armastab Heinzi. Ta oli veendunud, et suudab olla parem kõikidest teistest.

Nad peatusid äärelinnas, kahekordse puumaja ees.

„Nonii! Siin me oleme!“ Heinz avas Nathalile pidulikult autoukse ja ümises midagi reibast.

Korter koosnes ühest toast ja tillukesest köögist. WC oli koridori peal ja sahver samuti. Toanurgas ilutses värviajav pruun ahi ja lagi oli ilmselgelt viltu.

„Esialgu pead sellega leppima, kallis!“ püüdis Heinz ikka veel reibas olla.

„Koos sinuga pole mul kusagil paha,“ oli Nathali pooleldi siiras, pooleldi irooniline.

„Ühesõnaga, sea ennast sisse! Puukuuri näitab naabrinaine ette. Kui rõske tundub, pane ahi kütte. Ma pean täna veel tööd tegema, tulen hilja, siis räägime.“

„Boss tahab sind näha," kähises Ralf. „Ole kell 10.00 lillepoes!"

„Jää hakkas liikuma, Herbert!" hõõrus Harry käsi. „Mind nii kergelt ära ei nullita!"

Peagi ruttas ta kokkusaamisele mehega, kelle kraami Ralf ja Tom vahendasid.

„Tappa võin ma teid kõiki igal ajal," lausus porgandihäälega vanem hallis ülikonnas mees, kes kandis suuri päikseprille ja kaabut. „Aga enne tahan ma oma kraami tagasi!"

„Kas homme kell 12.15 Raekoja platsil sobib?" küsis Harry.

„Igal ajal, igas kohas," vastas porgandihääl läbi hammaste.

Sabast sai Harry ruttu lahti, selle oli ta perfektselt kätte õppinud. Redutanud veel igaks juhuks mitmes eri kohas, jõudis ta lõpuks vana sõbra poole, kes talle autot laenas, et L linnas ära käia. Eelnevalt olid nad Herbertiga plaani valmis teinud. Boss jagas ära, et temalgi on palgamõrtsukas sabas. Ilmselt nägi pealik ise kogu asja läbi ja ei pidanud paljuks seekord ennast näidata.

„Sa pead mulle asja lahti seletama, et ma teaksin vähemalt oma surma põhjust," ütles Herbert.

„Skeem on lihtne," seletas Harry. „On boss, kes suuri tehinguid sõlmib. Nii. Siis on paar asjade korraldajat allapoole – Ralf ja Tom. Ja lisaks viimane ots – kullerid. Kokku teeb see väikse, aga töötava aparaadi."

„Sa räägi otse! Miks sind tappa tahetakse? Räägi nii, et vanainimene ka aru saab!“

„Seda ma ju teengi!“ ohkas Harry ja jätkas:

„Nendel kahel asjade vahekorraldajal tuleb pähe paugupealt miljonäriks hakata ja nad kavatsevad ühele, eriti suurele laadungile käpa peale panna.“

„Nonii,“ oli Herbert lainepikkusel. „Edasi!“

„Selleks on vaja lavastada kulleri paljaksröövimine. Alibi omamise eesmärgil viibivad nad ise röövimise hetkel bossile nähtaval ja musta töö teeb ära üks kulleritest, kellele on lubatud vastav tasu. Lihtne ju?“

„Labane ju,“ arvas Herbert. „Aga kust sa tead, et see tõesti ikkagi nende kahe töö on?“

„No kuule! Kas sa viitsiksid suvalisi inimesi ilmaasjata maha põletada? Niisuguse eksituse taga peab suur raha mängus olema...“

„Olgu,“ oli Herbert nõus. „Oletame, et boss saab sult kraami, sina saad preemia ja boss koristab need kaks ja selle kulleri ära. Miks, kuradi pärast, peab ta sind rahule jätma?“

„Sellepärast tal killer sabas ongi!“

„Arvad sa, et tapad bossi ära ja oled prii? Temal on ju omakorda bossid...“

„Nii suurte meeste ja minu vahel haigutab tohutu konspiratsioonikuristik, mille ainukese silla minu boss endaga kaasa viib.“

Herbert läitis suitsu:

„Kõigepealt tapab boss need kolm, siis sina bossi ja asi ants?“

„Just!“ arvas Harry.

„Kuidagi lihtne tundub,“ manas Herbert süütu lapsegrimassi näole. „Hunnik laipu, kohvritäis narkotsi ja raha ka veel takkaotsa – kas pole paljuvõitu isegi vingele maffiategelasele?“

„Ma ei tea, Herbert. Igatahes tahan ma surra muusikaga ja enne seda veel elada ka.“

„Minul pole teilt enam midagi vaja ja teie ei saa mult ka mitte sittagi!“ tõmbas Herbert joone alla ja pahvis suitsu.

Kolmeteistkümnes peatükk

Krabajas hulgub

Thor jalutas tähtsal ilmel ringi ja tundis kõige vastu huvi. Ta oli nimelt ametlikult vormistatud Planeetidevahelise Infotalituse eksperdiks. Tema peas oli tuhandete gigabaitide jagu ametkondlikku informatsiooni, mis topiti iga inimeste poolt asustatud planeedi mäluarhiivi. Milleks seda kõike vaja oli, ei osanud ta ise ka seletada. Temal isiklikult oleks piisanud omaenda minevikust, aga näe, bürokraadid arvasid, et mingi raketikütuse kokkuhoiu analüüs aitab X planeedi tulevastel põlvedel õnnelikuks saada.

Ta igatses tagasi keskaega, kus naised olid veel loomulikult litsakad ja liha söödi kätega. Ta kujutas ette, et joob ennast trahteris südamest täis ja patsutab esimesele ettejuhtuvale piigale avameelselt ja kiimaselt vastu kannikat. See kummardub talle keelt näitama ja tema rinnad kukuvad volksti avara dekoltee vahelt välja.

Jõudnud nende mõtetega arvutispetsialist Anna ruumini, hiilis ta sõnagi lausumata kummargil laua ees monitori uuriva naise selja taha ja andis lahtise käega korraliku laksu vastu prinkis tuharat. Anna oli sellisest käitumisest niivõrd häiritud ja hämmin-

gus, et oleks äärepealt hädasignaali nuppu vajutanud. Ta piirdus seekord siiski korraliku kõrvakiiluga, tundis aga ise, et tuharast levib kibeluse asemel üle terve keha suur heaolu- ja mõnulaine. Ta punastas. Thor punastas samuti, ega osanud muud teha, kui taganes õlgu kehitades ja sulgus mõneks ajaks oma kabinetti.

„Blond, sinisilmne, umbes 30/175/55. Nimi Anna. Arvutispetsialist. Sai minult laksu tagumikku ja punastas. Analüüsida," kirjutas ta märkmikku.

Eric ärkas kell kuus hommikul lindude lõugamise peale. Teisiti seda üksteisest ülekarjumist nimetada ei saanud. Kauge maantee poolt kostis mööduvate autode väljavenitatud müra ja Ericul tekkis ootamatult erektsioon.

„Lähen Ritale külla!" ütles ta pojale, kes tavaliselt issit hommikuti magavana nägi, nüüd aga ärkvelolekus eest leidis.

„Too ta siia!" arvas Ernie.

„Ei!" tuli kiire ja lühike vastus. „Siia mitte."

Ernie vaatas isale tõsiseks jäädes otsa:

„Ka sa kavatsedki terve ülejäänud elu üksi olla!"

„Mul oled ju sina!" Eric haaras pojast kinni ja tegi talle operatsiooni, mille koodnimetus oli „Krabajas hulgub" ja mis seisnes üle kere kõdistamises.

„Said?! Vot nii! Tahad veel?"

Helises telefon.

„Ma tahan sinuga rääkida," ütles Nathali hääl vaikselt, aga veendunult.

„Eks räägi siis!" vastas Eric.

„Emme või?" hüüatas Ernie ja muutus suureks kõrvaks.

„Me peame kokku saama," jätks Nathali.

„Eks saame siis," vastas Eric, „mul on täna linna asja küll. Kas sa kell 12 lõuna ajal saad N kohvikusse tulla?"

„Saan!" vastas Nathali ja pani kiirustades toru ära. Nutt tuli vist peale – tundis Eric.

„Kas emme minuga ei tahtnudki rääkida?" oli Ernie imestunud.

„Ta helistas vist võõralt mobiiltelefonilt," valetas Eric. „Küll te varsti näete!"

Kell 12.00 pidi keskväljakul algama tuntud bändi kontsert. Rahvast oli kokku tulnud rohkem kui Harry lootis. Ta oli kohtumispaigaks määranud nurgapealse, kus tavaliselt suurürituste ajal seisis politseiauto.

Sulanud märkamatult rahvahulka, triivis ta sisemise vooluga Raekoja hoone ette püstitatud lava poole. Sealt nurgani oli juba kiviga visata.

Bänd hakkas mängima ja Harry ei kiirustanud nurgale lähenema. Ta kuulas tähelepanelikult muusikat ja mõtles Thori peale. Huvitav, missugust muusikat 24. sajadil tehakse? Suur seier lähenes neljanda loo ajal tragilt kolmele ja Harry andis silmadega märku poistekambale, kellele ta oli juba

veidi avanssi poetanud ja paljutõotavat rahapatakat näidanud. Etendus võis alata.

Trüginud läbi rahvasumma nurgani, seisis ta kohvrit kaenla all hoides võimalikult lähedale politseiautole ja püüdis mitte muumiana paigal olla. Samaga tegelevat meest nägi ta kohe, kui Raekoja kell oli löönud ühe paugu. Nad jalutasid aeglaselt inimesi kahte lehte jaotades teineteise poole ja jõudnud kohakuti vahetasid sõnalausumata portfellid.

Edasi toimus kõik nagu filmis – palgatud poistekamp lihtsalt haihtus portfelliga rahva sekka ja Harry pani rahulikult käed taskusse. Enne aga, kui ta jõudis tagasi politseiauto lähedusse tõmbuda, võeti tal kahelt poolt kaenla alt kinni ja tiriti rahvahulgast eemale.

„Enne nad ei tapa, kui on kohvri sisu kontrollinud," vasardas Harry peas. Ta rabeles meeleheitlikult ja korraga märkas Herbertit, kes pidi tegelikult autos ootama.

Herbert tegi nagu komistaks ja haaras ühel meestest särgiesisest kinni, nii et nööbid koos riidetükiga eest ära rebenesid. Tal oli poolik õllepudel teises käes ja sellest läigatas õlut mehe pükstele. Harry ei mõelnud pikalt. Ta rebis end lõtvunud haardest lahti ja imbus rahvamassi, püüdes olla nii lühike kui võimalik.

„Tubli töö! Mu au on nüüd päästetud!" Ta oli poistele seletanud, et kohvris on teda komproviteerivad

paberid. Kutid said lubatud kopsaka tasu, mis ilmselt jäi nende elu üheks suuremaks ühekordseks teenistuseks.

Harry istus mõne kvartali kaugusel kivimaja trepikojas, tegi suitsu ja kangutas noaga kohvrit lahti.

„Pommi siin pole," arutles ta. „Vastasel juhul poleks nad mind kaasa sikutanud. Poisikesi nad ette ei näinud – see on kindel." Üks lukk praksatas katki ja ta asus teise kallale.

„Ka ei võinud nad kindlad olla, et ma kohvrisse jahukotte ei topi: sellises kohtumispaigas pole ju kontrollimiseks erilist võimalust."

Trepikojast paistis läbi kitsa ukseklaasi ilusasti kätte üle tee hoovi pargitud auto, mille juurde pidi tõenäoliselt ilmuma Herbert.

Käis teinegi praksatus ja kohver oli lahti. Hinge kinni hoides paotas ta kaant.

Raha! Kohvris oli siiski raha! Einoh, võit oli ju ikkagi kaks ja pool miljonit...

Sealt tuligi Herbert. Hoidis nägu kinni ja pomises midagi maha sülitades.

Harry ootas, kuni vanamees autosse istus ja siis veel minutit viis. Vaikus. Ta läks kiire sammuga üle tee ja istunud kõrvalistmele, kamandas lakooniliselt:

„L linna!"

„Nad raisad lõid mul hamba välja! Mul oli üleval niigi ainult kaheksa tükki."

„Sõidame!" kordas Harry.

Niisiis oli Thor oma infoäri ajades hakanud üha rohkem vaeva nägema enda isiku identifitseerimisega. Kolmeteistkümnes märkmik, mis oli aukartustäratavalt paks nagu ülejäänudki, hakkas täis saama ja tema märkmikud muutusid talle vaata et kohustuslikuks lektüüriks. Ta hakkas tähele panema, et Gertrudi juures hoidis teda kinni vaid registreerimistunnistus. Sest mis hoiab inimesi pikki aastaid koos? Mälestused. Need aga elasid tema märkmikutes juba oma elu, hingega polnud neil enam mingit pistmist.

Thor hulkus mööda tänavaid ja tundis üha enam, et Anna tagumik köitis ta meeli märksa rohkem, kui Gertrudi rohelised silmad.

Nad istusid N kohvikus – Eric, Ernie ja Nathali. Kahekümne minuti jooksul olid nad vahetanud kolm-neli lauset ja kõigil oli ebamugav. Nathali ei saanud poja kuuldes tunnistada, et ta oma tegu kahetseb ja kumbki – ei Eric ega Ernie – ei aidanud teda selles mitte.

„Mida sa meist õieti tahtsid?“ küsis Eric, kui vaikimine oli juba piinlikult pikaks veninud.

„Kas ma siis teid lihtsalt niisama ei tohigi näha?“ vaatas Nathali üksisilmi kohvitassi.

„No eks sa siis vaata, „ oli Eric nõutu.

„Te võiksite mind vaatama tulla!“ ütles Nathali korraga.

„Aga su uus mees? Sa tahad, et ma tuleksin su värsket õnne kiitma? Ei, aitäh!“

Eric vaatas kella ja lisas:

„Me peame Erniele veel kooliasju ostma, anna andeks!“

„Heinz käib väga harva. Ma elan omaette,“ rääkis Nathali, tedmata kummale otsa vaadata.

„Soh, oled siis ju puhtalt armukese rolli jäetud?“ ei saanud Eric torkamata jätta.

„See on tema korter…“ seletas Nathali.

„Nüüd antakse suisa elamispinna eest…“ Eric ärritus. „Anna andeks, et ma Ernie kuuldes, aga pordumajja ma sulle küll külla ei tule ja poissi ka ei lase.“

„Kas mina teile tohin vahel tulla?“ küsis Nathali kiirustades, sest Eric sättis minekule.

„Mis sa Ernie, arvad?“ vaatas Eric pojale otsa, kes oli kogu selle aja keskendunult jäätist nosinud.

„Muidugi, emme! Tule ikka!“ Poisi silmis läigatas niiskelt.

Nad läksid tänavanurgal lahku ja Nathali vaatas neile kaua üksisilmi järele.

„Siin ma nüüd olen...“ pomises ta poolihääli ja temas hakkas küpsema otsus.

Neljateistkümnes peatükk

Vaimude meri

Harry ja Herbert kaugenesid N linnast ja mõtlesid kumbki omaette palavikuliselt tuleviku peale. Harryl oli veel musta ja võigast tööd küllaga, Herbert aga ei tahtnud peale oma nurgakese elult midagi.

Peitnud rahakohvri voodi alla, istusid nad L linna jõudes kööki ja vahtisid jupp aega tõtt.

„Nüüd on see siis tehtud!“ alustas Harry.

„Tehtud jah,“ pudistas Herbert ja lükkas keele läbi puuduva hamba koha. „Täitsa tehtud!“

„Mul on veel koristamist, „ jätkas Harry.

„Kui ise koristatud ei taha saada,“ täiendas Herbert.

„Alustan poest.“

„Alusta või poe tagant, mina enam ei taha!“ oli Herbert resoluutne.

Harry mõtles läbi kõik variandid. Oli tarvis päris tublisti lõhkeainet, distantsjuhtimisega lõhkeseadeldisi. Mõelnud tutvused ja sidemed läbi, pani ta paika tegevusplaani. Juba hommikul tuleb põrutada tagasi N linna, muretseda lõhkeaine, tagastada auto ja osta uus. Ja edasi... ta oli väsinud.

„Herbert!“

„Noh?“

„Teeme sada grammi?“

„Teeme kakssada – üks sada mulle, teine sulle!“ pudistas Herbert ja ta tuju näis paranevat.

„Parem poleks pidanud teda nägema,“ arutles Eric endamisi ja oleks äärepealt auto alla astunud, kui Ernie teda varrukast sikutanud poleks.

Neljakümne viienda mälutranspordi järel oli Thor jõudnud staadiumisse, kus tema ülestähendused hõlmasid juba kahtekümmend viit paksu märkmikku. Sisuliselt kõik ta isiklikud mälestused asusid märkmikutes. Tema peas olid ainult võõrad elusündmused, kogemused ja aistingud, millele lisandus suurel hulgal tehnilist ja poliitilist informatsiooni, õigemini katkeid sellest. Ta oli muutunud isiksusest sotsiaalseks nähtuseks. Tema mälus olid kohati pudru ja kapsad.

„Veel üks kord peab ta vastu ja siis kanname maha!“ räägiti Salateenistuse nõupidamisel.

„Teda on niigi üle normi kasutatud,“ arvas mälusiirdamise peaspetsialist Thorist kui katsejänesest. „Mahakandmisele!“

Enesealalhoiuinstinkt ütles Thorile, et on tulnud aeg võidelda elu ja surma peale. Ta sisestas oma märkmikud arvutisse ja koostas enda eluloo, täites vastava programmiga vahepealsed tühikud ning tuues välja alateadvusse peitu pugenud hirmud, lootused ja motiivid.

Niimoodi sai ta ligilähedaselt enda eluaja

pikkuse filmi, mille omakorda töötles ööpäevaseks lühiversiooniks, andes materjali vastavate valikutega tegeleva programmi hoolde. Arvuti pakkus välja veel paarkümmend kahetunnilist hüpoteetilist versiooni, tuginedes tavalisele sündmuste arengu tõenäosusele. Thor nägi nüüd seda, kes temast oleks saanud, kui ta oleks... ja kes temast oleks saanud, kui ta ei oleks... ja ta sattus masendusse. Väga sügavasse masendusse. Mitu päeva ei tulnud ta oma toast välja. Muudkui vaatas arvuti poolt kombineeritud elukäigu variante ja tema peas hakkas järjest selgemaid piirjooni võtma plaan. See oli küll meeletu, aga teostatav.

Harry jõudis taas N linna. Andnud sõbrale auto ära, ostis ta otsekohe poest uue. Jällegi „Nissan Maxima“, kuna ta ei kavatsenud oma maitset mitte ühegi mafiooso pärast muutma hakata. Seekord siiski märja asfalti värvi. Mööda põrandaalust tutvuseketti muretses ta kaks kohvritäit distantsjuhtimisega lõhkekehi ja jäi linnalähedasse baari ootama kaupluste sulgemise aega. Edasine oli tal juba endale selgeks tehtud ja ainuke, mis teda vaevas, oli teadmatus oma tulevase hingeseisundi pärast.

Muutub ta tagasipöördumatult kalestumise, julmuse ja ükskõiksuse suunas? Ta polnud kunagi enne tapnud. Üks asi oli palgata tapja, teine asi oli seda ise teha.

Minu plaan ei näe ju ette kellegi otsest mahalaskmist – lohutas ta ennast. Asetada õigesse

kohta mõned lõhkekehad ja vajutada nupule – mis oli sel kõigel pistmist näiteks kägistamise või noa või kirvega tapmisega? Pealegi ei tapnud ta inimesi, vaid hävitas inimkonna saasta.

Niimoodi, ennast õigustades, jõi ta ära kuus tassi kohvi ja siis tundis, et aitab. Aeglaselt sõites pidi ta jõudma õigeks ajaks.

Lillepoes valitses tühjus, kui mitte arvestada kleenukest mustade vuntside ja hõrenevate juustega pensionieelikust mehikest, kes oli ühtlasi müüja ja kontaktisik. Temaga läheb libedasti, oli Harry arvestanud.

„Tomi ja Ralfi asukoht ja kiiresti!“ Ta suunas püstoli mehele rindu ja tundis õhus hõljuvat väikese inimese vastikut hirmu.

„Nad tapavad mu!“ kogeles mehike.

„Siis kui mina neid ei tapa,“ vastas Harry.

Üle kere võdisedes vaatas lillemüüja püstolitorusse ja tema juuksed tundusid silmnähtavalt veelgi hõrenevat.

„P suvila Q järve ääres.“

„Mida sa tead Stenist,“ tõstis Harry relva kõrgemale, sihtides otsaette.

„A-ausõna mi-mitte mi-mi-midagi,“ kogeles mees ja ta vuntside kasv seiskus.

„Nüüd too mulle kõige ilusam bukett lilli, mis sul siin putkas üldse on!“ käsutas Harry.

Kui vanamees oli tagaruumi ukse taha kadunud, asetas ta lillevaaside keskele põrandale pommi, aktiveeris selle ja lahkus poest, haarates letilt

kaasa kimbu iiriseid. Tema liigutused olid kindlad ja otsustavad, hinges ei liigahtanud üksi närv. Jõudnud sobivasse kaugusse poest, vajutas ta tagasivaatamata nupule. Kõmatas plahvatus ja mööda tänavat lendas laiali klaasikilde ja lilli.

Harry ei kiirustanud. Ta eemaldus rahulikult sõites sündmuskohast ja mõne aja pärast pärast oli juba poolel teel P suvilasse Q järve ääres.

Eric siples taas iseenda küüsis. Kellega ei juhtu – mõtles ta voodis lebades. Kas ma ise olen see kõige puhtam poiss või? Minu elus on palju naisi olnud, Nathalil oli see ainuke eksimus meie kooselu jooksul. Kas inimene ei tohi siis kordki elus eksida? Siis tuli solvumine tagasi. Siis valu. Siis kibestumus. Siis Nathali läbi akna. Eric tundis vastu hommikut, et ta ei mõtle enam päris ise. Temas karjusid läbisegi mingisugused nõuandjad, kes ilmusid ootamatult eikusagilt ja kadusid sama järsku kui olid ilmunudki.

Eric tõusis voodist, istus arvuti taha ja püüdis jätkata pooleliolevat tõlketööd. Sulanud sisse võõrkeelsesse ulmejuttu, hakkas ta ise välja mõtlema igasuguseid monstrumeid ja neile sõnu suhu panema. Lõpuks avastas ta, et kirjutab ise. Laused ja repliigid tulid iseenesest ja kallutasid teema hoopis teise kanti. Ta rändas ajas, nähes end erinevas vanuses ja eri paikades. Kord tuiskas ta mingi liftitaolise putkaga läbi värviliste sündmuste, kord vaatas täielikus vaikuses merd, mis koos-

nes silmapiirini ulatuvast läbipaistvast lainetuseta lõhnatust ollusest, kus sagisid ringi veidrad vaimolevused. Vaimude meri – nimetas ta oma kujutlust. Kõigis tema maailmades puudus kaja, justkui oleks aeg seiskunud, ometi rändas ta selles.

„Tšau!“ ütles Ernie ukselt ja Eric ei tundnud teda esmalt ära.

„Olid jälle öö otsa üleval, jah?“ vaatas poiss isa eemalviibivat pilku.

„Issi!“ astus ta lähemale. „Kas sa kohvi ikka jood?“

Kohvi – kajas Ericu kolju ühest seinast teise ja vajus läbi ajude kurku, kuhu jäi maitseaistinguna pidama.

„Kohvi, jah,“ ütles ta automaatselt ja lisas:

„Emme on ka inimene!“

Ernie tuli ta selja taha, võttis ümber kaela kinni ja surus nina isa juustesse.

Eric tundis kõrva tungivat kuuma hingeõhku ja hakkas nutma. Ernie tundis alateadlikult, et peab silitama isa pead. Ta ei olnud veel endale teadvustanud, mis on halastus, andestus või lohutus üldisemas mõttes, kuid teadis täpselt, kuidas käituda. Tema hing oli veel puhas. Mida rohkem ta issit kallistas, seda enam kandus talle üle Ericu hüsteeriline meeleheide ja varsti anus ta juba ise nuuksudes:

„Ära jäta meid niimoodi maha, emme! Palun, ära jäta niimoodi maha!“

Thor astus mäluvahetusruumi, sulges enda järel ukse ja purustas küünarnukilöögiga koodluku. Ukse taha jäänud mehed kolkisid raevunult suurele illuminaatoritaolisele aknale ja vahetasid omavahel äraseletatud pilke.

Thor võttis taskust mälukristalli ja asetas selle päheõpitud stsenaariumi järgselt mälumasina vastavasse pesasse. Klõbistas seejärel klaviatuuril käsklused, tõmbas pähe föönitaolise seadeldise ja vajus rahuloleva naeratusega spetsiaalsesse tooli. Ta pidi saama tagasi iseendaks!

Igaks juhuks ei unustanud ta peita oma aju ainult temale kättesaadavatesse ja teadaolevatesse soppidesse kogu ülitähtsat informatsiooni, mis oli salvestatud mäluvahetusaparatuuri kontrolliva arvuti arhiivi.

Kuna ta igapäevane töö oli olnud nende neetud arhiivimaterjalidega tegelemine, siis polnud talle võõrad arhiivide kodeeringute põhimõtted ja lisaks juba ajusolevale imes ta endasse niipalju, et tema pea eest oleks makstud rohkem kui orbitaaljaama või arvutitehase eest. Vastavalt kodus koostatud plaanile muutis ta oma aju osaliselt kodeeritud programmidega arvutiks.

Vajutanud mõnuga klaviatuuril klahvi „Enter“, uinus kosmiline infokuller Thor ärkamisunne.

Viieteistkümnes peatükk

Aga ma elan ju ainult üks kord!

„Küll on hea, et neil koeri pole," mõtles Harry üle aia ronides. Hiilinud piki majaseina aknani, püüdis ta sisse piiluda, aga kardinad olid tihedalt ette tõmmatud. Seest kostis vaikset kõnekõminat ja aeg-ajalt möödus aknast meesterahva vari.

„Kui, siis juba!" arvas Harry ja paigutas ümber maja vundamendi rohkem lõhkekehi, kui oleks tarvis läinud kahe sellise õhkamiseks. Saanud tööga valmis, võttis ta ühte kätte oma eelmise „Maxima" signalisatsioonipuldi, teise püstoli ja keskendus järgmiseks vaatuseks. Poleks ta kõike peensusteni läbi mõelnud, oleks ta vist ukselt tagasi pöördunud. Oli vaja teada saada, kus asub Sten.

Uksekell tegi sügava kill-kolli ja mõningase viivituse järel kostsid ettevaatlikud sammud.

„Kes seal on?" kostis Ralfi kähisev hääl.

„See olen mina, Harry. Tulin kaupa tegema." Ralf ja Tom ei pruukinud ju sajaprotsendiliselt teada, kelle käes on kraam. Raekoja platsil toimunu oli olnud rangelt bossi isiklik mäng.

„On sul ka, millega kaubelda?" Oli kosta ettevaatlikku püstolivinnastamist.

„Ega ma siia lolli mängima tulnud!“ vastas Harry.

Aeglaselt ja mõõdetult avati järgemööda kolm lukku ja paotunud ukse vahelt paistis Ralfi väsinud nägu:

„Tule sisse!“

Astunud üle läve, ütles Harry võimalikult rahulikult:

„Te võite oma tukid endale perse pista! Või veel parem – pange nad lauale, et ma neid näeksin!“

„Kui sa asjast ei räägi, ajad varsti aukudest tossu ja praeliha lõhna välja!“ Ralfi näos ei liigahtanud ükski lihas. Ta istus justkui aegluubis tugitooli Tomi vastas.

„See, mis mul siin käes on, korraldab sellise praadimise, et meie liha ei taha isegi koerad enam.“ Harry lasi puldiserval paista. „Ja uskuge mind, ma vajutan seda nuppu siin enne, kui teie oma päästikuid painutada jõuate. Minul ei ole enam midagi kaotada – nagunii tehakse kutuks. Võtan teid lihtsalt endaga kaasa, et oleks kellegagi põrgus kaarte mängida.“

„Sellel hullul on vist tõsi taga,“ tegi Tom suu lahti ja valged näpuotsad ümber püstolipära muutusid jälle aegamööda roosaks.

„Mida sa tahad?“ küsis Ralf.

„Steni koordinaate,“ vastas Harry ettesirutatud käes pulti hoides.

„Mis me vastu saame?“ vaatas Tom küsides Ralfi poole.

„Selle puldi siin.“

Algul pani püstoli lauale Ralf, siis Tom.

„Vähe!“ mõtles Ralf justkui valjult, haaras relva järele ja pidi viimast korda elus nentima, et alahindas Harryt.

Kõlas lask ja Ralf kähises läbitulistatud kõrist:

„Idioot!“ Ta vajus aegamööda lauale ja ta käsi otsis kraapides püstolit. Teine kuul tabas pähe ja ruumis jäi vaikseks. Nii Tomil kui Harryl kumises kõrvus vaid viimase lasu kaja.

Tom oli näost valge ja ta keha oli tardunud paigale poolel teel relvani, meenutades pigem vahakuju:

„Me-me olime ju pa-partnerid!“

„Jah, kuni te mind patuoinaks ei teinud!“ Harry sülitas suhu valgunud sülje toanurka.

„Se-see oli Ralfi idee!“ kogus Tom end tasapisi, nähes, et kohe teda maha ei lasta.

„Kuradi kokutajad kõik!“ mõtles Harry ja sülitas teise läraka:

„Kus on Sten?“

Harry tundis, et süda kipub pahaks minema ja kõhus keerab vastikult.

„Sa jätad mu ellu, kui ütlen?“

„Jätan,“ tegi Harry lühidalt ja lisas kiiruga:

„Lükka relvad põrandale!“

Tom tegi nagu kästud ja tema silmis nägi Harry ehedat hirmu. Võtnud aeglaselt rinnataskust visiitkaarti ja pastaka, kirjutas ta kaardi teisele poole aadressi ja telefoninumbri.

„Viska see põrandale!“ kamandas Harry. Ta vaatas kaardi üle ja pistis tagataskusse, toppides veel põuetaskutesse Tomi ja Ralfi püstolid. Iiveldust tagasi hoides lausus ta Tomile otse silma vaadates:

„Ela, raibe!“

Tomi sõrmeotsad, mis tugitooli käsitugedel jällegi valgeks olid pigistatud, muutsid taas värvi.

Harry viskas talle „Maxima“ puldi ja avas ukse:

„Džungliseadused! Neist me ei pääse!“ Ta lõi ukse enda järel pauguga kinni ja oksendas lühidalt kogu päeva söögi sinnasamasse trepile. „Ega ma sellega harjuma ei peagi!“ lohutas ta ennast.

Tom seiras Harryt kardina vahelt, kuni too väravast väljus ja sadakond meetrit eemale pargitud autoni jõudis. Siis istus ta otse põrandale maha ja püüdis hakata mõtteid koguma.

Harry aga võttis tagaistmelt sigaretipaki suuruse puldi, tõmbas välja lühikese antenni, käivitas auto ja sõitnud enda arust piisavalt kaugele, vajutas tagasi vaatamata nupule.

„Saast!“ pomises ta omaette. „Viimane saast!“

Sedapuhku oli plahvatus nii võimas, et ilmselt paistis ära isegi N linna.

Harry vajutas gaasi, sest enne õhtuseid uudiseid pidi tal Sten käes olema.

Nathali lebas avatud silmadega voodis ja tal oli tunne, et mitte millelgi pole enam mõtet.

Järg raamatus...

Kogu raamatu lugemiseks peaksid ostma pdf-faili siit:

RAAMATUPOOD

Heiki Vilepi romaanid:

2010 – “Hirm”
2011 – “Saatuse mängud”

NB!
Kirjuta oma e-raamatu soov e-mailiga:
vilep@vilep.com
Või helista telefonil: 53488180

Heiki Vilep Facebook'is:
https://www.facebook.com/heikivilep

Sisukord

Sissejuhatuseks.
See varitseb meid kõiki. 5

1. Kummaline raamat. 9
2. Pimedus on teadmatus. 15
3. Rentslis. 21
4. Vanamees rabeleb..... 29
5. Hirm teadmatuse ees. 37
6. Tahad elada, oska vingerdada! 45
7. Ülepingutus. 53
8. Aju nagu arvuti kõvaketas. 63
9. Minu ametlik abikaasa. 71
10. Kahekümne neljas sajand ikkagi!..... 77
11. Rõõm. 85
12. Hunnik laipu, kohvritäis narkotsi. 93
13. Krabajas hulgub. 99
14. Vaimude meri. 107
15. Aga ma elan ju ainult üks kord! 115
16. Me ise ju ka nagu tulnukad! 123
17. Marslased tulevad nagunii. 129
18. Vaba inimese vaba valik..... 135
19. Rääkiva koera motell. 143
20. Sa pead mõne vanamuti võtma! 151
21. Hirm on mõttetuse mõttetuse generaator. 157
22. Kõige vaesemana tunnevad end kõige rikkamad. 163
23. Ma leidsin rahapaja! 171

24. Planeet „Eric“..... 177
25. Eile, 300 aastat tagasi. 183
26. Müstilised loomad..... 191
27. Tuhat päevas on hea küll..... 199
28. Ma põlen põrgus! 205
29. Suudle oma rotte! 215
30. Ma ei tea ju, miks ma seda teen!..... 221
31. Kallikesed, kukununnukesed! 229
32. Agoonia. 235
33. Tants ümber ajamasina. 241
34. Hirm. 249

Järelsõna Hannes Varblaselt. 257
Sisukord. 626
Avaldatud raamatud. 264

Heiki Vilepi raamatud

Täiskasvanutele

2001 – Luulekogu „Alateadvuse alla“
2006 – Luulekogu „Mind oli kaks“
2010 – Romaan „Hirm“

Lastele

2002 – Lasteluulekogu „Tere“
2003 – Jutustus „Kapiukse kollid“
2003 – Lasteluulekogu „Minu laul“
2003 – Jutukogu „Lendav õunapuu“
2004 – Jutustus „Vaikuse hääled“
2004 – Jutustus „Jani seiklused Varjudemaal“
2005 – Lasteluulekogu „Tahaksin olla“
2005 – Jutukogu „Liisu“
2006 – Jutustus „Kapiukse kollid jälle platsis“
2006 – Jutukogu „Liisu liivaaugus“
2006 – Muinasjutt „Roosa printsess“
2007 – Jutukogu „Liisu leiutab küünlapuhuja“
2007 – Lasteluulekogu „Katus sõidab“
2007 – Lasteluulekogu “Padjasõda”
2008 – Jutukogu „Kurjajuurikas, Kitupunn ja Pugeja“
2008 – Ulmeromaan lastele „Horlok ja Ürgvärava võti“
2008 – Lasteluulekogu “Kellakägu”
2008 – Jutukogu “Une-Mati udujutud”

2009 – Jutukogu „Liisu“ vene keeles (tõlkinud B. Baljasnõi)
2009 – Lasteluulekogu “Habemega nali”
2009 – Muinasjutukogu “Nõiutud linn”
2009 – Jutustus “Kapiukse kollid planeedil X”

See raamat on diagnoos. Ma kardan, et kui Heikile poleks jumala poolt antud annet luua seda kõike kujundlikult, oleks me tublidel kaitsepolitseinikel tegemist fruktiga, kes oleks oma inimlikkuse juures ohtlikum ja läbinägelikum kui Polistšuk ja Pae tänava pommimees kokku.

Kuradile ulme – just täpselt niimoodi inimese aju funktsioneeribki, nagu siin kirjas. Nagu kõik „esmane", mis inimeksistentsiks oluline, on siin reas ka kõik ülejäänu ja abstraktne, mis inimesel „esmast" taluda avitab. Kohati esitab kujutelm end tõepoolest reaalsemalt kui fakt.

Lugege vend Vilepit, pimedad! Valgus ei olegi nii hirmus!

Olavi Ruitlane

Naine, töö, raha, auto - mida hakkab peale mees, kes ühel päeval leiab end ilma nendeta? Mis jääb alles, kui kõik näikse olevat kadunud? Just sellistes olukordades sünnivad ameerikalikud superkangelased. Raamat, mida hea lugeja käes hoiab, ei jutusta elule allajääjatest.

Mul on hea meel, et Tartus, Lõuna-Eesti kirjanduse keskpunktis on sündinud taas põnevusega loetav ja suurepärane romaan, mis suudab haaravat sündmustikku ülal hoida korraga mitmes paralleelmaailmas, ning et sündinud on ka uus romaanikirjanik Heiki Vilep.

Piret Bristol

ISBN 978-9949-9032-0-7
9 789949 903207